

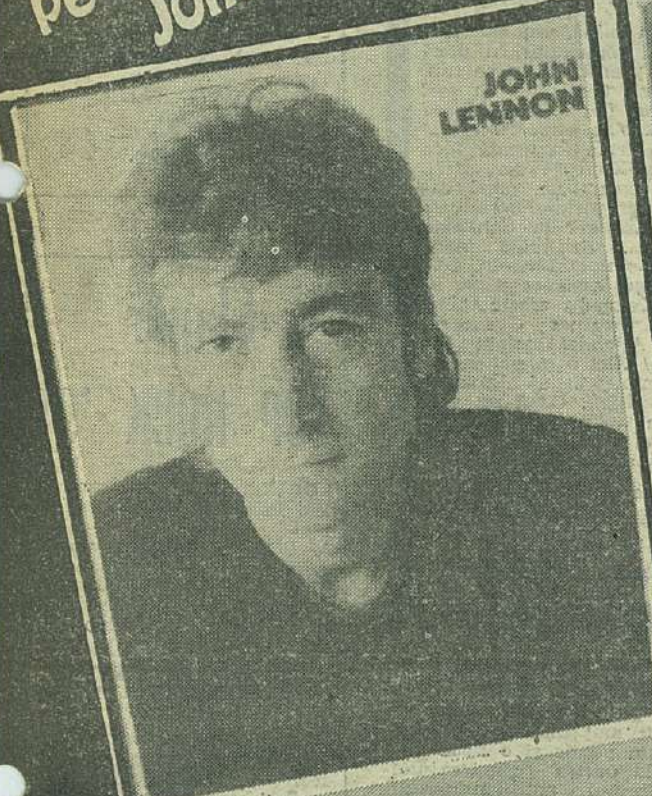
Pop Rock

&

Sport

anul I
nr. 37
12 pg.
5 lei

Ar fi împlinit
51 de ani
pe 9 octombrie.
John Lennon

JOHN
LENNON

Frank Zappa,
Urea să
devină
presedintele
SUA

A dispărut în urmă cu 21 de ani
(4 octombrie 1970). Janis Joplin

Michael
Bolton

Michael
Jackson

DE TOATE de toate DE TOATE de toate

Cronica sentimentală

„Vremea trece, vremea vine
Toate s-au vechi și nouă toate
Ce rău și ce e bine
Tu te-ntreabă și socote.”

Așa cîntau în prima lor apariție bucuresteană (9 martie 1974, la „Primăvara Baladelor”) cei 8-9 timișoreni ai lui Promusica, pe un folk progresiv ca structură și sonorități, începîndu-și frumos și „cumințe” programul cu versurile lui Eminescu.

Apoi, amfiteatrul de la „Drept” îngheța la cuvintele celui de al doilea cîntec cînd, după o lungă și tensionată intrare instrumentală, cuvintele și pauzele „cădeau” ca trăsnete într-un festival organizat de UASCR, al cărui președinte mai era și în juru (N.C. — ați ghicit?): „...Azi... 11 septembrie... după calendarul gregorian... libertatea... a murit asasinată... la Santiago...” (uf, respirăm mai ușurați!).

Îl știam puțin pe liderul lor Ilie Ștefan iar „copiii” lui, foarte talentați se numeau Dorn Apreses, Dixi Krauser, Perin Boian, Eugen Iosif sau... Adina Dimitriu. În aprilie '74, revin pentru Festivalul național studentesc cu opera folk „Creanga de cires”, altă temerară realizare pe care noi toți, înconștienți de risipitori cu munca și „evenimentele” muzicale ale unei generații de excepție, nu o mai avem acum nici măcar pe o banală bandă de magnetofon, ce să mai vorbim de o memorie pe care o imagine... Prin ce nopți stelare vor mai călători încă undele operei rock „Omul” a lui Phoenix din '69, cele ale „Simesteziei” lui Tudan, ale lui Olympic '64 pentru „Karmakaliugă”, ale lui Roșu și Negru din „Soare și vînt”, opere rock prezentate toate în Festivalul „A” din

Trei prieteni la... două cafele. Îi numim doar pe G. STANCA, pe ceilalți doi îi cunoașteți

'71 la Sala Palatului, exact cu cîteva zile înainte de a începe mica noastră „revoluție culturală” care a debutat cu tăieri forțate de plete și fuste (se purtau occidentalele „maxi”?) dar și cu incriminarea și suspendarea, pînă la noi indicații, a muzicii pop. Benzile noastre, așa amărîte cum erau, circulau din mină în mină pe la cluburi și fanși și în timp s-au pierdut, iar cele din Radio, fără difuzare, au fost sterse din... economie și reutilizate. Mi-au rămas doar sute și sute de texte prin care acum, după ani, recitîndu-le, descopăr uimit calitatea poeziei folkului de atunci, curajul și disperarea lui, teribilismele dar și altitudinea tranșantă și sinceritatea mesajului.

Revin deci la „11 septembrie” piesă care atunci, deși „caldă” și premiată, nu avea drept de difuzare la Radio și

DAN CHIȘU (Dakino) și NICU COVACI (Phoenix), două firme care și-au onorat, în parte, contractul

nici în concert, chiar dacă textul prezentat era mult modificat și „îndulcit” (primele două versuri au fost „înaintate” la viză astfel: „Există ore, și zile, sau poate luni/Există zile în care floarea albă a păcii cade secerată”, iar multe altele au fost omise). Și totuși pe scenă s-au cîntat versurile lui Iosif Eugen și ale lui Eugen Jebeleanu (ultimile patru). Și fiindcă acum cîteva ani Iosif Ilie îmi spunea că nici măcar acest text nu îl mai are, i-l redau așa cum îl am scris de mina lui, cu atît mai mult cu cît scriu aceste rânduri în noaptea de 27/28 septembrie 1991.

„Azi, 11 septembrie, după calendarul gregorian/libertatea a murit asasinată la Santiago/De fiecare dată cînd auzim de căderea ei/știm că un trimis a coborît în mijlocul lor/și-i învăța cum să țină arma-n mină/cum să țină

tancul în mină/cum să țină grumazul semenului cu două milini/Și predicînd de pe tun, îi botează trimisul: Tu ești „Garda de fier”... /Tu „Marea familie”... /Tu ești.../Tu ești.../Și că o armă încărcată face „Ku-Kluz-Klan”/Și nu altfel. Azi 11 septembrie, după calendarul gregorian/libertatea a murit asasinată la Santiago/Asasinată... Asasinată... Asasinată.../Asasinat Lincoln, asasinat Iorga, asasinat King, asasinat Kennedy, asasinat Lumumba, asasinat Guevarra, asasinat Allende/Asasinat Libertate.../ Nici o mitralieră nu ne va împiedica să dezvelim ochii Justiției! O să ne mai vedeti, n-aveți nici o grijă/Nu se termină totul în acest veac/Unde fiecărui îi vine de hac/O minune teleghidată de o stea, un scaun sau o schije”.

AUREL GHERGHEL

3 luni au trecut de cînd PAULA ABDUL s-a instalat în noua ei locuință din Beverly Hills (Los Angeles). Casa are 5 dormitoare și 7 băi (cite una pentru fiecare zi a săptămîinii). Singurii colocatari din sumptuoasa vilă sînt cei 2 cîini ai Paulei (și o menajeră). (M.G.)

aceia inedită colaborare dintre Run DMC și Aerosmith (rap-metal intitulat „Walk This Way”).

● O nouă ediție a concursului „O melodie dintr-o sută” ne-a pus pe gînduri. Zic la plural pentru că bănuiesc că nu sînt singur. Cîștigă pentru a treia oară un băiat de 16 ani un concurs de creație! Dacă acesta e nivelul publicului și așa se pare, atunci compozitorii serioși trebuie să fie de-a dreptul masochiști cînd participă la acest concurs. De la o ediție la alta piesele cîș-

tigătoare au fost tot mai nesărate. Chiar dacă, va spune cineva, că cei de-o vîrstă cu solistul — compozitorul — textierul, prezenți în sala din Rîmnicu Vilcea au decis prin vot, tot nu voi fi convins că se face astfel un serviciu muzicii ușoare. Oricît de super-talent ar fi Gheorghe Florin nu se poate ca Televiziunea să coboare permanent stacheta calității! Așa a vrut publicul? Întrebați-i și pe telespectatori din cînd în cînd. ● Am văzut un „Tele-Club” fără

realizator (prezent în fotoliu) și a fost foarte plăcut. Nu se poate și la „Video-Magazin” (cu atît mai mult cu cît se simte umor la partea comperajului de-a dreptul anti-duminicală) lăsa una dintre frumoasele și simpaticele crainice să-și facă meseria? Înregistrarea cu Emilia Diță pe platou s-a făcut în 1970? Decorul și tehnica de filmare erau sigur de atunci. ● Atît pentru azi despre TV, care neglijează în continuare pop/rock-ul lăsîndu-ne o singură emisiune sau două la ore imposibile de noapte. ● Era să uit: ne mai dă și Scorpions dacă e nevoie și de 5 ori pe zi. Așa cere publicul, iar cei de acolo sînt firi sensibile, nu pot refuza.

● Elton John și The Indigo Girls au participat la un mars SIDA în Atlanta alături de 22.000 de persoane. S-au colectat 565.000 de dolari pentru a-l ajuta pe bolnav iar Elton John care n-a mai cîntat în public de peste un an, a interpretat două piese la pian, după încheierea marsului. ● Ike Turner are planuri pentru noi înregistrări dar și pentru o carte autobiografică, acum după ce a ieșit de la închisoare (fusesse condamnat pentru consum de droguri). Materiale nepublicate din perioada Ike & Tina Turner vor fi incluse pe două discuri. După cei doi ani de „bîhnă” Ike declară că se simte ca un nou născut, plin de energie creatoare. Se pare că face bine!

● Witchdoctor, noua trupă a ex-chitaristului de la Savatage, Chris Caffrey și a fostului basist de la King Diamond, Hal Patino, a renunțat la solistul John West. Un înlocuitor nu este anunțat în prezent.

● După Bobby Jarzombek (tobe), Rict își pierde și solistul vocal, pe Tony Moore.

● Se zvonește că zilele solistului Oni Logan la Lynch Mob sînt numărate...

RADIO
NOVA 2
92.7MHz

TOP FIER

EDITIA 34

Săptămîna 24 sept. — 3 oct. 1991

1. Metallica — The Struggle Within, — 244 p;
2. Annihilator — Imperial Eyes, — 205 p;
3. Pantera — The Art Of Shredding, — 182 p;
4. Sodom — An Eye For An Eye, — 165 p;
5. Sepultura — Infected Voice, — 115 p;
6. Judas Priest — Metal Meltdown, — 111 p;
7. Slayer — Born Of Fire, — 91 p;
8. Megadeth — My Last Words, — 87 p;
9. Metal Church — The Fight Song, — 85 p;
10. UDO — Timebomb — 62 p;

Propuneri:

1. Anthrax — Got The Time
2. AC/DC — Beating Around The Bush
- A ieșit Skid Row — Slave To The Grind 60 p.

Șlagăr

TOP ROCK '91

LOCUL 1 în clasamentele lunii iulie:

A. POP: — Cîntecul șomerului — D.V. Dumitriu (D.V. Dumitriu) — Gabriel Cotabita
B. ROCK: — Vîno la mine — Sanrock

PROPUNERI P NTRU CLASAMENTELE LUNII AUGUST

POP: — Pas cu pas — Ioanel Tudor (Andreea Andrei) — Mioara Feraru
— Scrisoare mamei printre stele — Dinu Giurgiu (Sandu Ștefănescu) — Puiu Năstase
— De ce s-oi tăia albastru? — D. Lupu (M. Bărbulescu) — Ileana Șipoteanu
— Dar eu te mai iubesc — M. Dolgan — Radu Dolgan
— Un talisman — Mihai Elekes (Gina Teodorescu) — Georgeta Cernat
— Nu plînge, iubito — Victor Gavrilă (Eugen Rotaru) — George Nicolescu
— Să crezi în tine cum crezi în viață — Dan Beizadea — (D.P. Chiselet) — Lelia Florescu
— Amăgire — Cristian Simionică (Andreea Andrei) — Cristian Simionică
— E vina ta — Șerban Georgescu (Claudia Delean) — Mădălina Manole + Adrian Daminescu
ROCK: — Clipe ascunse — Pas infinit
— Joc absurd — Interval
— Vei fi din nou cu mine — Sanrock
— Timpul se oprește — Haron
— Zilele ce trec prin mine — Adrian Ordean — Dida Drăgan
Următoarea ediție va fi pe 6 octombrie pe programul România actualități la ora 13,20.

TITUS ANDREI

Săptămînal editat
de Editura
„Presa Națională”

Tiparul Regia Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi” București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

AC/DC

„Rock'n roll în pantaloni scurți!” (II)

● Istoria AC/DC se apropie de punctul culminant. Ianuarie '78 găsește grupul în studiourile australiene Albert Productions în scopul elaborării următorului vinyl, „Powerage” (Atlantic/28.04.1978) ocupă locul 26 în Anglia și 133 în S.U.A., iar turneul de lansare se derulează din iulie până în octombrie, prilejuind imprimarea și editarea unui „live” devenit istoric: „If You Want Blood (You've Got It)” (Atlantic/13.10.1978). O adevărată succesiune de super-hituri dezvăluie un AC/DC în extaz: „The Jack”, „Problem Child”, „Whole Lotta Rosie”, „Rock'n Roll Damnation” (nr. 24 în Anglia ca single), „Rocker”. Albumul intră instantaneu în topurile europene și britanice (locul 13). „Am oferit publicului exact ce-și dorea, adică singlele noastre”, conchionează Bon Scott.

● Pentru următorul LP de studio, au părăsit pentru prima oară Australia aplegând celebrul London Roundhouse Studio. Aici este înregistrat din ianuarie până în mai 1979 fantasticul „Highway To Hell” (Atlantic/27.07.1979) ghidat de faimosul producător MUTT Lange. Acompaniamentul este desăvârșit, iar Bon Scott se ridică la înălțimea monstrilor sacrați muzicii rock. „Cred că acest tip a înconjurat toate barurile Australiei pentru a avea o asemenea voce”, consemnează Sounds. În plină explozie punk-new wave, cvintetul demolează toate templele ridicate de înaintași, pentru a-și construi propriul mausoleu. Albumul ocupă locul 8 în Anglia și 17 în America, (unde depășește un milion de exemplare vândute și obține discul de platină, dar până în prezent s-a vândut în peste 3 milioane de copii), melodia semnal ajunge super-hit, iar AC/DC cel mai popular grup hard-rock din lume.

● În august, trupa este programată în deschidere la WHO pe celebrul Wembley Stadium, și anunțată cu mare tam-tam la Festivalul din Orange.

Afișele etalează datele de acum tradiționale, ale turneului de toamnă al cluburilor britanice. La finele concertelor franceze cu JUDAS PRIEST, MALCOLM și ANGUS se căsătorește (la 27.12.79), respectiv 4.01.80. Pe data de 19 februarie 1980, Bon Scott este găsit mort în mașina unui prieten parcată în fața locuinței acestuia din Londra. Diagnosticul medicilor este clar: asfixiere provocată de vomă, ca urmare a unei puternice intoxicații alcoolice. Cel ce declarase o dată plin de umor „niciodată nu beau țigări și nu fumez alcool”, intra în legendă.

Robert Ellis (unul din puținii prieteni adevărați și fotograf al grupului): „Nu trebuie uitat că marea sa contribuție la muzica AC/DC a constat în varietatea feelingului și a umorului pe care le injecta în textele sale. Amuzante, serioase sau descriptive cuvintele pe care le utiliza erau întotdeauna cele bune. Maniera sa de a vedea lumea era foarte poetică, lucidă (...). Bon iubea mult oamenii, era foarte sociabil, avea un instinct extraordinar. Îi plăceau, în mod particular femeile, era deseori înconjurat de o gașcă de gagici tinere care-l urmau peste tot și pe care le încuraja mereu... Dar îi plăcea de asemenea să bea, să bea mult. Era de fapt singur și căuta compania oricui pentru că nu-i plăcea singurătatea. Am cunoscut câteva din tipele lui și toate mi-au spus același lucru: căuta o relație profundă și durabilă”.

La câteva zile după ce Bon era înmormântat de familie în orașul Perth, din Australia, ceilalți patru componenți, reunți, au decis ca grupul să supraviețuiască interpretului Angus Young: „AC/DC era pentru Bon cel mai bun mijloc de a demonstra lumii rockului de ce era el capabil. Grupul era viața sa și mai mult ca sigur că n-ar fi acceptat niciodată dizolvarea”. Și tot el declară într-un interviu: „Bon este unic și nu dorim pe altcineva care să fie doar un imitator al său”. În aprilie au început căutările unui nou vocalist. L-au găsit în persoana lui BRIAN JOHNSON (5.10.1949,

Newcastle, Upon Time, Anglia) recomandat de un tânăr manager din Chicago, Peter MENSCH. Avea o experiență remarcabilă și citeva albume pop-rock scăse împreună cu cvartetul britanic GEORDIE.

● Primul album cu Brian proiectat să se numească „Hell's Belles” sau „Back In Black”, constituia modestul omagiu al grupului adus colegului dispărut, fiind înregistrat, într-un studio din Bahamas cu același faimos producător Robert Mutt Lange. „Back In Black” (Atlantic/31.07.1980) întrece toate așteptările: numărul unu în Anglia, locul patru în Statele Unite, 56 de săptămâni conse-

preții disco și dance music străbăteau spațiile prin undele radio și cam toți se săturaseră de muzica asta ramolită...”

● În 1981 febra AC/DC cuprinde toată lumea, dar mai ales America unde „Dirty Deeds Done Dirt Cheap” (vă reamintiți, albumul australian din 1976?) ajunge pe locul 3 fiind distins „cu platină”. Al doilea LP cu Brian Johnson, „For Those About To Rock” înregistrat în iunie '81 la Pathe Marconi în Boulogne, Franța (Atlantic/23.11.81) bate propriul record: locul patru după prima săptămână de top, locul 1 la Billboard, un milion de exemplare vândute în mai puțin de

Donnington, UK. Statisticile înformează sec. 27 de „discuri de aur” obținute în 8 țări. Clasa-mentul prezențelor scenice indică: 1) AC/DC; 2) VAN HALEN; 3) OZZY OSBOURNE...

● Anul 1982 aduce admiratorilor „Let's Get It Up” discul single, cel mai bine plasat în topul britanic până la acea oră: (locul 13) urma în iulie de „For Those About To Rock” (nr. 15 pe 45 t/m). Al zecelea album al catalogului discografic AC/DC „Flick Of The Switch” (Atlantic/19.08.1983) este compus ca un tot unitar; nici un single nu este extras, ceea ce nu împiedică admiratorii să-l plaseze pe primul loc la Melody Maker și

în Mountain Studios din Montreux ocupă treapta 7 în Anglia și 32 în SUA, dar turneul promoțional este slabuț. Standardele ultimelor albume și lipsa de inspirație devin tot mai acute. Angus în persoană declară cu cinism: „Am putea vinde de mai multe ori același album, cu condiția să-i schimbăm mereu coperta”. „O lungă perioadă de liniște se așterne, întreruptă doar de efemerul succes al benzii sonore a filmului „Maximum Overdrive” (regizor: Stephen KING, un mare fan al formației), publicată pe 33 cu titlul „Who Made Who” (Atlantic/29.06.1986) Singlu-ul omonim prinde poziția 16 în Anglia și băieții se produc în apropierea Londrei la Festivalul Reading '87.

● Și cind toată lumea se aștepta mai puțin, AC/DC reappare în prim-plan susținut de o formidabilă campanie publicitară. „Blow Up Your Video” (Atlantic/12.1987) amintește vremurile bune: discul de platină în State, locul 12 acasă și două superhituri în top: „Heatseeker” (nr. 12) și „That's The Way I Wanna Rock'n Roll” (22). Iar Rolling Stone consemnează în nota caracteristică: „Probabil că acest album îi va convinge până și pe cei puțin care se mai îndoiu de adevăr: AC/DC este un grup heavy metal care cântă un rock'n roll de aur”. Ce-a urmat este de dată mai recentă și în general cunoscut. Turneul mondial „Blow Up” cu o durată mai mare de un an a fost urmat de o pauză (citește: odihnă) de un an.

● Urmează extazul declanșat la scară planetară de super LP-ul „The Razor's Edge” (Atlantic/18.09.1990) ocupant al locului 2 în Anglia și 4 în SUA din prima săptămână, înregistrat cu producătorul Bruce Fairbairn în Little Mountain Studio din Vancouver și mixat în Windmill Studio din Dublin. Indiscutabil, este vorba de cel mai bun produs discografic al australienilor după „Back In Black” (3 milioane de cumpărători americani, inaugurată în Statele Unite, l-a propulsat în Top Ten timp de 18 săptămâni consecutiv, dar în paralel alte două producții AC/DC au captat interesul general al publicului: un maxi single și un (Superb) video cu „Thunderstuck” urmat de „Money Talks”. Alături de BRIAN JOHNSON (v), ANGUS YOUNG (g) și CLIFF WILLIAMS (b) a revenit chitaristul MALCOLM YOUNG (retras în iulie 1988 din cauza suprasolicitații nervoase și înlocuit de vărul său, STEVIE YOUNG), în timp ce bateristul veteran CHRIS SLAD (43 de ani, ex. THE FIRM, GARY MOORE, URIAH HEEP, MANN-FRED MANN) a devenit membru permanent. În locul lui Simon WRIGHT plecat la DIO. Turneul american derulat la granița anilor 90/91, precum și cel european din această primăvară (cu King's X în deschidere) dezvăluie un mega-show complet, din care nu lipsesc proiectile gigantice, clopotul, tunurile și o platformă hidraulică specială care îl plimbă pe... „măscatul Angus” deasupra spectatrilor în timpul dezlănțuitului solo chitaristic. Și ca o superbă recunoaștere pentru cei 18 ani de fructuoasă activitate, concerte europene „Monsters Of Rock” din august 1991 s-au desfășurat ca „festivaluri AC/DC” cu trei grupuri de deschidere: METALLICA, MÖTLEY CRÜE, QUEENSRÛCHE” (conform scurtel dar concise caracterizări a colegului în ale rockului, Andrei Partos, prezent ca martor ocular). Și ce final s-ar potrivi mai bine acestui istoriografic decît două scurte citate ce reliefează cu maturitate în doar câteva cuvinte întregul miraj AC/DC: „Cîntam cu adevărat rock'n roll, dar nu voi îndrăzni niciodată să afirm că am schimbat fața muzicii.” (Angus Young); „Secretul longevității noastre? O calitate primordială numită onestitate. Onestitate muzicală și umană. Muzicienii din AC/DC nu au nici o problemă de ego între ei; sîntem un grup de prieteni foarte sudați”. (Brian Johnson).

Traducere și adaptare de GABRIEL GOMBOȘ

cutive în Top 50 la Billboard, disc de platină în America până la sfîrșitul anului. Turneul mondial se derulează din iulie '80 până la începutul lui 1981, în S.U.A., Europa, Australia, și Japonia. La 28 iunie '80, nu mai puțin de trei single-uri penetrează simultan topul britanic: „Dirty Deeds Done Dirt Cheap” (nr. 47), „Whole Lotta Rosie” (36) și „High Voltage” (48); în septembrie iese „You Shock Me All Night Long” (38) și o lună mai târziu primul hit de Top Twenty: „Rock'n Roll Ain't Noise Pollution” (15).

Pînă astăzi „Back In Black” rămîne cel mai vîndut LP AC/DC. S-a cumpărat în numai puțin de zece milioane de exemplare. În SUA, la 11 ani de la apariție, intră și iese regulat din Top 200 Billboard. Angus Young: „Cred că este albumul maturității. Cel mai mult tipul au descoperit AC/DC prin acest disc. În 1980 lumea muzicii s-a schimbat și a fost marcată de o reînnoire a rock. Pînă atunci doar grupurile și inter-

30 de zile, poziția 3 în Regatul Unit. În august AC/DC figurează pentru prima dată pe afișul monstrilor rockului de la Casle

DISCOGRAFIE

„High Voltage” (1974)
„TNT” (1975)
„Dirty Deeds Done Dirt Cheap” (1976)
„Let There Be Rock” (1977)
„Powerage” (1978)
„If You Want Blood” (1978)
„Highway To Hell” (1979)
„Back In Black” (1980)
„For Those About To Rock” (1981)
„Flick Of The Switch” (1983)
„74 Jail Break” 1984 (cu 5 piese vechi)
„Fly On The Wall” (1985)
„Who Wades Who” (1986)
„Blow Up Your Video” (1988)
„Razor's Edge” (1990).

în topul distincțiilor de aur americane. Este ciudat că Phil Rudd își alege to-mai acest moment pentru a încheia colaborarea de aproape un deceniu cu AC/DC. După o scurtă colaborare cu PAUL THOMPSON (de la ROXY MUSIC), bateristul SIMON WRIGHT (n. 19.06.1963, Alden, Manchester, Anglia) completează locul vacant. Trei afișe, trei manifestări grandioase la care AC/DC își anunță prezența: „Monsters Of Rock” (Castle Donnington/Anglia — 1984), „Band Aid Gala” (Pittsburgh/13.iulie 1985) & „Rock In Rio” Brazilia, ianuarie 1986 cu peste 500.000 de spectatori). Cu toate acestea, formația trece printr-o perioadă de decepții, probleme personale și critici negative. Mai mult decît atât, sint pe cale de a fi angajați într-un proces dezlănțuit de-o organizație „antisatanică”, care descoperise în numele formației expresia „Anti Christ / Death To Christ”. Albumul „Fly On The Wall” (Atlantic/28.06.1985) imprimat în octombrie anterior

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

ARTHUR LEE. Nume important doar pentru istorie. A făcut parte și din grupul psihedelic Love dar mai ales a înregistrat albumul „Vindictor” invitându-l pe Jimi Hendrix în studio. Discul a apărut în 1972 la casa A & M, este foarte heavy și foarte rar!

LONEWOLF. A fost grupul creat de fostul vocalist de la Iron Maiden, Paul Di Anno. Au cântat un rock comercial, uneori sunind ca Thim Lizzy, alături de care au susținut chiar un turneu. Un single le-a apărut în 1982.

LOVE/HATE. Au apărut în 1986 la Los Angeles. Componenta Jizzy Pearl (solist vocal), Jon E. Love (chitară), Skid Rose (bas), Joey Gold (tobe). Hard rock cu toate ingredientele, de la blues la la punk, funk. Album recent lansat de Columbia în 1990: „Blackout In The Red Room”.

LYNCH MOB. Numele lui George Lynch vă este desigur cunoscut, chitarist de forță al noii generații. Acest grup a apărut în urmă cu 3 ani la Los Angeles unde i s-a alăturat Oni Logan (solist vocal și muzicant), Anthony Esposito (bas), Mick Brown (tobe, vocal). Muzica grupului este centrată firește pe virtuozitatea liderului. Un hard-rock mai

„groovy” cu multe întoarceri la blues. Album 1990, „Wicked Sensation”.

LONDON QUIERBOYS. Trupa britanică lansată în 1986 mergând pe stilul idolilor The Rolling Stones și Faces. Componenta: Spike (solist vocal), Guy Batley (chitară), Guy Griffin (chitară), Chris Johnstone (pian), Nigel Mogs (bas) și Rudy Richman (tobe). Discul din 1990 editat de Capitol se intitulează „A Bit Of What You Fancy”.

LIZZY BORDEN. Format la Los Angeles în 1983 de către solistul vocal cu acest nume împreună cu Alex Nelson (chitară), Cory James (chitară), Brian Perry (bas), Joey Sott (tobe). Un metal scenic spectaculos cu elemente teatrale, ceva între Alice Cooper și Iron Maiden. Albumul din 1989 se intitulează „Master Of Disguise”. Vocea lui Lizzy este comparată cu cea a lui Bruce Dickinson și a lui Geoff Tate (Queensryche).

A. E.

LOVE/HATE

LYNCH MOB

THE LONDON QUIERBOYS

Pe Călin Pop l-am întâlnit la hotel. Era în trecere prin București. De data aceasta era singur, fără colegii și prietenii săi de la „Celelalte Cuvinte”.

— Cu ce ocazie prin București, Căline?

— Am venit să văd ce se mai întâmplă cu mapa viitorului nostru disc, pe care l-am înregistrat în vara aceasta și al cărui producător este firma Migas Real Compact.

— Cum se numește acest al treilea LP al vostru și cînd crezi că va apărea în magazinele de specialitate?

— Discul poartă titlul unui cîntec de-al nostru, care se numește „Se lasă rău” și sperăm să-l lansăm pe piață în luna octombrie.

— Ce conține?

— Discul cuprinde piese compuse de mine pe textele lui Marcel Breazu. Apar și fragmente dintr-o lucrare rock, „Oglinda”, pe care n-am reușit să o cizelăm încă în totalitate — așa că nu am înregistrat decât ce ni s-a părut mai bun.

— Se vorbește despre o schimbare în stilul formației...

— Practic, schimbare de stil e mult spus. Noi am rămas aceiași. Aș spune că mai degrabă e vorba de un suflet vechi în haină nouă. Elementele heavy-metal sînt impuse de text, pe care l-am conceput ca o formă de refuz față de realitatea care ne înconjoară. În acest sens, cred că titlul discului este foarte sugestiv: „Se lasă rău”.

— Chiar crezi că se lasă?

— Tu nu vezi?

— Hai să lăsăm politica și să spunem cititorilor cine a colaborat la realizarea discului.

— O.K. Deci: Marcel Breazu, bass, voce și text, Tiberiu Pop, claviaturi, Leontin Iovan, tobe, Ovidiu Roșu, sunet și subsemnatul, Călin Pop, muzică, voce, chitară.

— Ce ați mai făcut în ultima vreme?

— Am avut cîteva concerte la Costinești, ca reclamă pentru disc, care, credem noi, că s-a bucurat de succes. Am avut și cîteva concerte în țară, însă din cauza dificultăților financiare, acestea au fost puține.

— După Revoluție, toate trupele s-au grăbit să-și aranjeze concerte în străinătate. Voi ați ieșit?

— Da... Prin vecini... În Bulgaria, în Ungaria și, mai recent, la Chișinău. Dar să nu mă întreb cum a fost, că sînt supărat.

— Bine, nu te întreb. Totuși, nu veți încerca să vă lansați pe piața europeană?

— Am făcut efortul de a trimite casete „demo” la anumite case de discuri, însă eu, personal, am impresia că pe

să sărbătorim zece ani de existență.

— Căline, e grea viața de artist?

— La noi în țară, cel puțin, e aproape imposibilă. Din punct de vedere material și, implicit, psihic.

— A propoz de punctul de vedere material. Vă mai onorați diploma de ingineri?

— Doi dintre noi am fost

este atunci cînd acest lucru se întâmplă la concerte rock sau ascultînd o muzică mai agresivă. Am convingerea că acest gen de muzică se va dovedi mai viabil la noi decît chiar în țările de origine.

— Ce te face să spui asta?

— De pildă, fanatismul unora dintre spectatorii noștri. La concertul din 27 iulie de la Costinești, un puști de vreo 17

jul muzical românesc, nu e cazul să inventăm rivalități, mai ales acum, cînd pentru a supraviețui, trebuie să fim uniți.

— Ce părere ai despre modul de promovare a ideii de rock în mass-media?

— În presă se mai scrie. Radioul mai dă ceva muzică rock — mai ales Radio în blue-jeans. Nu mă refer la posturile independente din București, pentru că acestea nu sînt recepționate în țară. În schimb, televiziunea stă foarte puțin la acest capitol. În afară de „Panorama-Rock” a lui Pitiș, și aceasta pe cale de dispariție și „Tele-Top”-ul lui Magdin — programat la niște ore imposibile, nu știu să se mai ocupe vreo emisiune de rock. Păreră mea este că sînt acolo prea multe capete „luminate” care doresc să promoveze aceleași programe ca pe vremea odiosului E o mare greșală, pentru că îl îndepărtează pe tineri de postul național de Televiziune și de cele mai multe ori îl împinge spre lucruri de proastă calitate.

— În acest context cum îți se pare PR & S?

— E o idee bună. Însă ca să fi fost pe placul meu ar fi trebuit să conțină numai rock. Probabil că aceeași părere o au și rockerii.

— În încheierea discuției noastre, hai să o dăm pe glumă. Povestește-ne, te rog, o întâmplare cu haz din turneele voastre.

— Nu e prea ușor ce-mi ceri. În ultima vreme am avut parte numai de necazuri. Dar dacă ți se pare amuzant, am să-ți spun că la unul din concerte de la Satu Mare, rockerii au năvălit peste mine să mă feliciteze chiar în timpul concertului. N-a lipsit mult să mă sufoc. Fiind într-o sală de sport am crezut că sînt două ieșiri din scenă. Speriat cum eram și dornic să scap de asaltul admiratorilor, la sfîrșitul recitalului am intenționat să creez o diversivă, așa că am luat-o în direcția opusă celei în care o luaseră colegii mei. Spre stupefacerea mea și hazul băieților m-am pomenit față în față cu... zidul.

— Totuși, ai scăpat cu viață...

— După cum se vede...

CELELALTE CUVINTE

Un suflet vechi în haină nouă

cel de „dincolo” nu-i prea interesază trupele românești, ceea ce mă face să cred că „mafia” Bucureștiului — de care se plîng atît trupele din provincie — nu e decît un biet copil pe lîngă mafia de acolo.

— Un rol important în lansarea voastră pe piață ar trebui să-l joace impresarul. Pe voi cine vă impresariază la ora asta?

— Anul acesta am colaborat cu impresarul Holografului, Aurel Mîrșan, pe care personal îl consider cel mai bun. ...Sper să nu rămînă și singurul.

— Ce intenții aveți pentru viitor?

— Dorim să dăm concerte mai rare, dar în locuri importante și cu recitaluri de sine stătătoare. Sperăm că pe 13 decembrie să putem susține în București un concert prin care

dați afară, unul a renunțat de bunăvoie, iar ceilalți doi încă mai dau pe la lucru.

— Nu vă bate gîndul să veniți în București?

— Deocamdată, ca trupă încă mai avem buletin de Oradea. Nu se știe ce surprize ne rezervă viitorul. Însă în București e foarte greu de pătruns. De unde casă?

— Toate greutățile pe care le întâmpinați voi ca artiști și ca persoane particulare, se reflectă cumva în muzica voastră?

— Textele de pe ultimul disc sînt foarte sensibile la ceea ce ne înconjoară. E adevărat că mesajul nu este foarte direct, foarte brutal, ci mai degrabă metaforic. Genul acesta de text a avut un impact foarte puternic la publicul tînr, care dispune de o energie suplimentară pe care trebuie să o elibereze. Și cel mai bine

ani, fiindcă nu mai avea nici un ban în buzunar, a sărit gardul. L-au prins oamenii de ordine, dar el a replicat că voia cu orice preț să ne vadă. Și citi că el or mai fi fost...

— Ce ambiții are trupa „Celelalte Cuvinte” în momentul de față?

— Vom încerca să ne ținem pe poziție. Material avem suficient. Dorim să înregistrăm cît mai multe discuri, și, în acest sens vom continua colaborarea cu Migas Real Compact.

— Nu vă e teamă că această colaborare ar putea fi afectată de o posibilă rivalitate cu formația Compact?

— Nu, nu cred asta, deoarece MGS își propune să înregistreze și să lanseze pe piață cît mai multe discuri, inclusiv ale trupelor rock. Cred că este loc suficient pentru toți în peisaj.

LITA FORD
OZZY OSBOURNE

„CLOSE MY EYES FOREVER“

Baby, I get so scared inside and I don't really understand,
Is it love that's on my mind or is it fantasy?
Heaven is in the palm of my hand and it's waiting here

What am I supposed to do with a childhood tragedy?
Refren: If I closed my eyes forever, will it all remain unchanged?

If I closed my eyes forever, will it all remain the same?

Sometimes it's hard to hold on,
so hard to hold on to my dreams.
It isn't always what it seems
when you're face to face with me.
You're like a dagger and stick me in the heart
and taste the blood from my blade.
And when we sleep, would you schleter me
in your warm and darkened gave?

Refren: ...
Will you ever take me?
No, I just, can't take the pain.
Would you ever trust me?
No, I'll never feel the same.
I know I've been so hard on you.
I know I've told you lies.

If could have just one more wish,
I'd wipe the cobwebs from my eyes.

Refren: ...
Close your eyes,
close your eyes,
You gotta close your eyes for me.

răspundem
dacă sîntem în stare

PETRA OVIDIU (Orăştie). A-vind în vedere că al răspuns primului, te declarăm fără drept de apel (din partea altor participanți) CISTIGATOR AL NOULUI CONCURS FOTO.GHICITOAARE. Cei din fotografie sînt cei doi de la Roxette (cînd erau mai mici). Vei primi un disc Phoenix, un poster și abonament pe primul trimestru al anului 1992. Felicitări! **M.C. CEZAR** (Ploiești). Văd că nu ne scapi din ochi. Intr-adevăr supărător refuzul celor de la oficiul poștal (de ce nu-l numești) de a-ți face abonament la P.R.&S. Nu citești „Curierul național”? Eu, în schimb, scriu în acest cotidian și ar fi jenant să repet informațiile pe care unii le pot găsi acolo. Observația ta legată de scrierea numelui Extreme este absolut valabilă și invenția revine graficianului nostru. S-a întîmplat numai pe copertă. În ceea ce privește albumul formației, aceasta se intitulă „Pornograffiti” așa cum apare la pagina a.7-a a numărului 35. Numele grupului feminin este Salt’N’Pe-

pa și nu cum crezi tu. Cît privește dinamismul topu’ui, cred că ai dreptate, așa că împreună cu Liviu vom lua măsură. La foto-ghicitoare te-ai păcălit și nu din cauza calității hîrtiei. Tot păcăleală cred că este și aceea casetă cumpărată de tine cu un presupus al doilea disc cu Enigma. Nu înțeleg de ce te uita la coloana de confirmări cînd ești printre favoriții rubricii de față. Te rog să-ți revizuești altitudinea. **CORINA SUPIALA** (loc. Halmagiu, jud. Arad). Un serial cu Led Zepelin? Gînd la gînd cu bucurie. Va fi dar nu-ți spun cînd. Nu ești singura careia nu-i place pagina de sport. Pînă la urmă tot se va întîmpla ceva cu ea. Cu privire la numerele lipsă, așa cum am făcut și în alte cazuri în ultima vreme: nu-ți promit nimic, dar încerc. **DANA NEDELICU** (București): „Aceste rînduri sînt foarte sincere din punctul meu de vedere. Eu cred că cei care iubesc muzica afit de minunat cîntă de Janis vor înțelege și nu se vor supăra”. Faptul că ești printre puținii care ți-ai amintit de trista zi de 4 octombrie 1970, m-a determinat să-ți ofer spațiul de mai jos.

4 octombrie 1970 —

4 octombrie 1991

Remember Janis

„PIECE OF MY HEART“

„I’m Buried Alive In The Blues” — astfel ar fi cîntat Janis la înregistrarea programată în dimineața zilei de luni 5 octombrie 1970, dar cîntecul va rămîne pentru totdeauna așa cum a apărut pe prima față a albumului „Pearl”, doar cu par-

tea instrumentală. Janis nu îl va mai cînta niciodată...

Generația Woodstock avea să plătească din nou vina de a fi păstrat o inimă într-o lume în care oamenii au cord, de a fi spus Make Love în loc de Make War. Janis, flacăra ei arzîndă o părăsea plecînd spre steaua sa îndepărtată, de unde se va reîntoarce, poate, odată spre sufletele noastre aducînd floarea Micului Print.

Nu mi-a fost îngăduită fericirea de a o vedea pe Janis cîntînd în concerte dar — ca toți cei care au iubit-o — am plîns, am rîs, am sperat, m-am bucurat și m-am întristat ascultîndu-i muzica. Este incredibil cît Bine, cît Frumos și cît Adevăr cuprindea acel suflător binecuvîntat, care era în stare să se topească tot într-un cîntec. „Eu nu mai sînt, e-un cîntec tot ce sînt, iată aceasta era Janis. Muzica îi acapara, îi absorbea întreaga ființă, iar vocea ei tînguia mîngîia fiecare cuvînt dîndu-i parcă alte înțelesuri, mai noi și mai profunde.

Janis cînta cu disperarea omului care dă totul pentru o fîrmă de iubire, iar atunci cînd nu mai are ce da își ia suflul în palme și-l oferă pe acesta în dar. Ea a avut acest curaj. A arătat omului cît de frumos devine prin iubire, cît de sincer îi poate vibra suflul.

Fiecare interpretare a ei era trăită ca ceva unic, irepetabil. Ascultîndu-i înregistrările — acest neamșut dar, pe care ni l-a lăsat — vom observa că nici un cîntec nu este cîntat la fel de două ori. Se simte mereu o emoție nouă, o vibrație în plus, ca și cum ritmul ar fi fost redat prin chiar bătăile inimii ei atît de sincere.

„Este greu de vorbit despre Janis. Cuvintele par nepotrivite, fiindcă muzica ei se simte, se trăiește și cei care o iubesc știu asta.

Ca și Morrison, Hendrix sau Lennon, Janis a fost copilul iubit al unei generații de „beautiful people”, generație ce a însemnat o sublimă răzvrătire împotriva celui „system” imbecil de ceața care tindea să se transforme în smog.

„Bucuria de a fi și de a face împreună” — iată minunatul crez al unor tineri care aveau convingerea că ei va dăinui 2000 de ani sub semnul sideral numit Aquarius.

„Și poate că așa va fi!... Janis s-a confundat cu acea generație, cîntecul ei exprimînd același mesaj de pace și iubire care a călăuzit minunata caravană de tineri frumoși cu flori în plete spre Planeta Woodstock. Și faptul că muzica aceea capătă atîtea rezonanțe

în suflul generației tinere de astăzi este o dovadă în plus că încercarea lor de a crea o lume a iubirii și păcii nu a fost în zadar. Faptul că minunatele cîntece ale lui Janis sînt la fel de valabile acum ca și atunci nu este altceva decît certitudinea că suflul tinăr rămîne mereu același, bun și luminos.

Janis ne va aminti mereu că dragostea nu trebuie căutată mai departe de inima fiecăruia dintre noi. Este de ajuns să o ascuți cîntînd și atunci, uluit, poate de revărsarea în propriul suflet a esenței pure a glasului unic, ștergîndu-ți lacrima ce-ți mîngîie obrazul, să te convingi că ea nu ne-a părăsit și nu o va face niciodată cu adevărat. Reaminteste-ți, doar, cuvintele pe care Whitman le-a scris cu mult timp înainte de ziua sosită ei, și pe care în mod sigur Janis ni le-ar fi spus la plecarea: „Cu greu veți afla cine sînt și ce înseamnă. / Dar eu totuși voi fi pentru voi sănătate / Și singele vostru-l voi face mai pur și mai tare. / La-nțuia încercare de n-ați izbutit să m-ajungeți, / Nu pierdeți nădejdea. / Dacă nu mă găsiți într-un loc căutați-mă în altul — / Eu, undeva, m-am oprit și vă aștept!”.

DIANA APOSTOL (București). Că Michael Jackson are și fanii mai mari nu mă surprinde iar modul în care-i susții cauza este efectiv impresionant. Nu știu exact cît va dura serialul pe care-l lauzi dar promit să nu scap nici o știre despre idolul tău și a altor milioane de tineri din lume. **M.C. CEZAR** (Ploiești). Un program de muzică de dans în cadrul emisiunii de vineri se poate încerca. Deși credeam că toate melodiile difuzate se pot dansa. **The Monsters Of Rock** n-a fost violent după opinia mea ci după cea a unui „specialist” de la „Tineretul liber”. A fost un spectacol care trebuia văzut, așa că e bine să-ți pară rău. Regret, dar titluri amintite de tine ori au apărut chiar la V.N.D. (I Wanna Sex You Up — Color Me Badd) ori s-au difuzat des la alte programe (Jesus Loves You — Bow Down Mister). Mai e o variantă: nu deținem piesa cu pricina (deocamdată). **ANDREI ȘUT** (Baia Mare). Minunat gestul tău de a-mi trimite revistele străine și pozele cu Michael. Le voi folosi. Părerea despre „Rondul...” de la Costinești am expus-o în numărul trecut. Încerc să-ți procur numerele lipsă din P.R.&S.

ANDREI PARTOȘ

INTERMEDIEM PRIETENII

RAUL STREZEA (Micro III, bl. D3, sc. A, ap. 15, et. 4, Buzău / 5100). „Sînt blond, am ochi albaștri, 17 ani, sînt născut în zodia Pești. Marea mea pasiune este muzica rock, cu toate subgenurile ei: de la pop-rock și hard, pînă la thrash & death metal. Aș vrea să fac schimb de informații, fotografii, afișe, discuri, înregistrări, insigne pe următoarele teme, ori în jurul următoarelor preferințe muzicale: Skid Row, Judas Priest, Metallica, AC/DC, Scorpions, Iris, Roata, Phoenix. De altfel, sînt un mare admirator al formației Iris. Dețin informații, date, fotografii despre ea și chiar doresc să înființez un Fan-Club Iris. Cei care sînt interesați pot să mă contacteze și la numărul de telefon 947/11597. În afară de muzică mai am ca pasiuni: fotbalul, psihologia, S.F.”. **BRAD BOGDANA CAMELIA** (str. Mihai Viteazul, bl. 2, sc. D, ap. 1 Alud / 3325, jud. Alba). „Imi place foarte mult muzica și mai ales muzica rap. În afară de învățură, care imi ia mult timp, ascult muzică citînd un roman de dragoste, ascult muzică (uneori) învățînd sau dereticînd prin cameră sau scriind... Ce mai, ascult foarte multă muzică. Dar pe lingă această pasiune, corespondența are și ea un loc de cinste. Deci, mi-ar face plăcere să corespund cu tineri de vîrstă mea. Cite ceva despre mine: sînt brunetă, am părul lung, ochi albaștri-verzi, 1,60 m, 15 ani. Colecționez poze cu Winnetou (Pierre Brice). **LUPȘOREAN ION** (loc. Delinești nr. 43, jud. Caraș-Severin, cod 1600). „Am 24 de ani și lucrez ca pompier în Reșița. Am înființat un Fan-Club „Oana Sirbu”. Cei interesați pot să mă contacteze la adresa menționată.”

MARIAN COTRAU (str. Crîșului 16, loc. Sălonța, jud. Bihor, cod 3650). Și el a înființat un Fan-Club „Oana Sirbu”. Ar fi bine dacă cei doi întemeietori ar lua legătura. Poate că prin unirea forțelor să aibă un succes deplin. **CHITULESCU MADALINA** (C.P. 37 — 116, București). „Am 20 de ani, sînt studentă la Teologie-Litere. Mă consider cea

mai mare fană a formației Holograf. Aștept eventualele contraziceri, de la admiratorii trupei (care vor să-mi fie prieteni), dar nu numai de la aceștia. Am nevoie de prieteni!” **JOCKY** (str. Valea Roșie nr. 428, loc. Băța, cod 4855, jud. Maramureș). „Aș vrea ca cei care dețin postere cu Metallica și Kreator să-mi scrie. Imi doresc mult de tot să intru în posesia acestora. Este imposibil ca în toată țara să nu aibe cineva postere cu cele două formații”.

O.D.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Cu toate acestea, „Rubber Soul” era un gen de dezamăgire. Cu toate că figurase în Top 10 pentru albume șapte luni, iar patru dintre cîntece pe locul 1 la single-uri, el constituia un fel de joc de puzzle pentru pusti fără discernămint care așteptau mai degrabă tinerile cîntece cu „yeah, yeah, yeah”. Ceea ce au reușit „cel patru” să facă a fost să țină pasul cu cererea fanilor. Se știa puțin, foarte puțin, că această nouă abordare a muzicii de către Beatles era datorată în exclusivitate consumului de marijuana. Mai ales cîntecele lui John reflectau această schimbare, ele părînd filtrate printr-un fum de țigară-drog, o modificare a demersului artistic evidentă pentru specialiști. Elegiaca „Norwegian Wood” a schimbat atitudinea lor față de muzică. Abia în acest album introspectia cîștigă pariul cu sunetul. „In My Life” este prima lucrare de geniu a lui John, certificată ca atare, și imaginează o călătorie autobiografică cîntată de John în tonul cel mai dulce, suav și hipnotic al vocii sale.

Cel mai mare succes comercial l-a avut însă Paul cu piesa „Michelle”, altă „dulcegarie” de dragoste cu refrenul cîntat acum în franceză.

Spre finalul înregistrărilor pentru „Rubber Soul”, experimentele accidentale cu LSD se regularizează. Muzica se schimbă din nou, de astă dată înspre zona sunetului electric percutant. „Paperback Writer”, cu acel cor scris de Paul, era doar un avertisment pentru ce va urma. „Rain” al lui John Lennon, susținut de instrumentele indiene ale lui George, a fost primul în care s-a folosit tehnica benzii întoarse. Artificiul simplu al ascultării înregistrării de la

final spre început și înregistrarea a ceea ce se auzea nu fusese considerată pînă atunci o tehnică muzicală serioasă. Într-o noapte, după ce se drogase, John a descoperit că îi place acest sunet delicat, nepămintesc. Pusese din greșală invers banda unei versiuni primare a piesei „Rain” și din acel moment pe discurile Beatles vor apărea fragmente de bandă întoarsă.

Și bizarul „Yellow Submarine”, cîntat atonal de Ringo, este tot rezultatul acestor încercări, ca și

„Eleanor Rigby”, superbul portret făcut de Paul oamenilor dezolați și singuri. Albumul „Revolver” mai conține, în ediția sa pentru Anglia, „Dr. Robert” al lui John, piesă care abordează cazul real al unui fizician new-yorkez care făcea injecții cu „vitamine” unor persoane bogate și celebre, ca și „For No One”, un nou cîntec al lui Paul care storcea lacrimi. George a avut și el două piese — „Love You Too” și „I Want To Tell You” — nesemnificative comparativ cu „Taxman”, care făcuse mare vîlvă în America și constituia o nemulțumire neobișnuit de articulată și motivată față de sistemul englezesc al impozitelor.

Traducere și adaptare GABRIELA ȘEICARU

COME TOGETHER

Lennon — McCartney

Here Come Old Flat Top, He Come Groovin' Up Slowly

He Got Joo Joo Eyeball,
He One Holy Roller,
He Got Hair Down To His Knee
Got To Be A Joker
He Just Do What He Please
He Wear No Shoeshine, He Got Toe Jam Football
He Got Monkey Finger, He Shoot Coca Cola,
He Say I Know You, You Know Me
One Thing I Can Tell You Is You Got To Be Free.
Come Together Right Now Over Me.

He Bag Production, He Got Walrus Gumboot
He Got One Sideboard, He One Spinal Cracker,
He Got Feet Down Below His Knee
Hold You In His Armchair, You Can Feel His Disease
Come Together Right Now Over Me.

He Roller Coaster, He Got Early Warning,
He Got Muddy Water, He One Mojo Filter,
He Say One And One And One Is Three.
Got To Be Good Lookin', Cause He's So Hard To See

Come Together Right Now Over Me

MICHAEL JACKSON

In 1969, Diana Ross era super simbolul star-ului de tip Motown. Ea reprezenta sistemul pus la punct de Berry Gordy, istoria carierei ei fiind citită pe nerăsuflăte de copiii vizitatori din cartierele marginale ale marilor aglomerații urbane. La debutul său Diana Ross fusese cea mai nepolară dintre angajații casei de discuri, „Motown”. La 17, fiind secretară, reușise să-și atragă antipatia colegelor, care o catalogaseră drept „secretară ce se crede cîntărească”. Diana avea însă o mare calitate: ambiția. Împreună cu Mary Wilson și Florence Ballard, două foste colege de liceu, a pus bazele unui trio de imitatoare. The Supremes. Parodiile muzicale ale acestui grup au scandalizat pe artiștii casei Motown, care s-au plîns lui Gordy. Acesta a hotărît producerea unui prim disc cu The Supremes. În 1964, artiștii de la Motown descoperaseră cu uimire că vocea nazală a „micuței secretare” e foarte apreciată, iar discurile celor trei fete se vînd formidabil. Gordy decide să se ocupe personal de destinul trio-ului The Supremes. Supervizează show-urile și scrie pînă și cele câteva cuvinte pe care Diana le spune între melodii. Ambasadoarele farmecului „Motown”, The Supremes devin idealul sistemului Gordy. Discurile lor sînt cumpărate atît de negri, cît și de albi, fără distincție, iar aparițiile lor în public stîrnesc de fiecare dată un viu interes. În 1967, Berry Gordy schimbă numele grupului în „Diana Ross And The Supremes” și o înlocuiește pe Florence Ballard, care a suportat greu această schimbare. A murit la 32 de ani. La funeraliile sale a asistat și Diana, dar nu și Gordy, care a trimis o jerbă de flori și o carte de vizită pe care erau scrise doar două cuvinte: „Goodbye Flo...”

În 1969, Gordy s-a decis s-o lanseze pe Diana într-o carieră

solistică. Reacțiile dezlanțuite ale publicului au reușit să acopere critica negativă a presei. În momentul în care Diana l-a înțîlnit pe Michael, tînăra cîntărească reprezenta pentru pusti o mare descoperire. Diana și-a dorit toată viața un băiat (a dat viață la trei fete) devotat trup și suflet carierei sale muzicale, carieră pentru care, în 1979, a fost în stare să-și trădeze creatorul renunțînd la casa „Motown” pentru un contract de multe milioane cu casa de discuri R.C.A. Cu diverse ocazii Michael a afirmat că Diana și el au împărțit cele mai intime secrete. În ’81, pentru a-i mulțumi, Michael i-a oferit un hit pe măsură, „Muscles”, piesă muzicală senzuală care a stîrnit multe comentarii.

Supraveghînd atent ascensiunea fraților Jackson, Berry Gordy nu uitase că a venit la Hollywood și pentru a face film. Averele sale erau în jur de 380 de milioane de dolari. În perioada aceea, rock-ul construia mașinării complicate: englezii cîntau un subgen denumit „breeze rock”, americanii un hard-rock timpuriu. Mașina „Motown” producea în continuare capodopere subline. Marvin Gaye: „What's Going On”. Stevie Wonder: „Muzic Of My Mind”. Temptations: „Psychedelic Shack”. Edwin Starr: „War”. Gordy era de părere că sosise timpul să producă filme inteligente pentru frații săi negri, dar înainte de toate trebuia să-i plaseze pe Jackson Five la cel mai înalt nivel. Instinctual, Gordy înțelese că frații Jackson, atît de dragălași și de gentili, cu o familie atît de unită, îi vor aduce tone de dolari și tone de publicitate. De la semnătura tînărului Stevie Wonder, Motown nu mai găsisese o asemenea comoară: cinci pusti, sută la sută americani, deștepti, drăguți și sinceri.

După ce semnează un contract cu casa „Paramount” pentru un viitor film al Dianei Ross („Lady Sings The Blues”), Gordy revine la mu-

zică pentru a-i lansa pe frații Jackson. Avea nevoie de o melodie de excepție. Deși deținea zeci de compozitori devotați casei „Motown”, nu avea în acel moment nimic la îndemînă. Trioul magic, Holland — Dozier — Holland, care îi compusese piese de „aur” gen „Stop In The Name Of Love” sau „Can I Get A Witness” dispăruse în 1968 în urma unor afaceri dubioase,

titie a show-business-ului american și se baza pe spiritul primelor filme „Beatles”. The Monkees nu cîntau decît vocal (erau incapabili să cînte la instrumente), dar erau staruri ideale pentru televiziune. Autori prestigioși au scris pentru ei hit-uri pop mai contagioase decît Sida, succese ce au adus producătorilor mai mulți bani chiar decît Beatles.

Gordy visa și pentru frații

Horman Whitfield supraveghea explozia casei de discuri „Undisputed Truth”, iar Smokey Robinson nu își revenise după ultimul său concert la Apollo, unde trei persoane muriseră în urma unei încălțări. Rămîneau Ashford și Simpson, cei care-l făcuseră mare pe Marvin Gaye, și care în acel moment lucrau la promovarea cîntăreței Valerie Simpson. Gordy vroia ceva pop, ceva proaspăt, clar, acidulat. Jackson Five trebuiau să cucerească publicul alb, trebuiau să-l înlocuiască pe celebrii Monkees. Acest grup era o inves-

Jackson o carieră asemănătoare. A avut o idee fericită gîndindu-se la piesa pe care trei tineri autori ai casei „Motown” o scriseră pentru Gladys Knight And The Pips: „I Want To Be Free”. Gordy i-a convocat pe cei trei Deke Richards, Fonzell Mizell și Freddie Perren, cerîndu-le să rescrie „I Want To Be Free” adaptată stilului tînărului grup de puști din Indiana. O săptămînă mai tîrziu, melodia era rescrisă și se intitula „I Want You Back”. Jackson Five sînt convocați în Studio. Evident, nu s-a pus problema ca Jer-

maine sau Tito să cînte la instrumentele lor. Băieții cîntau doar cu vocea, partea instrumentală a cîntecului fiind executată de instrumentiști de studio.

Freddie Perren, unul dintre cei trei autori ai melodiei, povestește: „Erau într-adevăr foarte talentați. Au învățat cu vîntele în cîteva minute. Am înregistrat și a ieșit formidabil. Rămîn la părerea că este și azi una din cele mai bune performanțe ale lui Michael. După ce am făcut mixajul piesei Gordy ne-a spus că sîntem pe aproape. Apoi s-a apucat să ne descrie punct cu punct tot ce avea în cap, planurile lui cu frații Jackson. Cînd ne-am uitat la ceas, ne-am dat seama că era două dimineța: Michael dormea pe jos, cu Marlon. Puștii erau epuizați”.

Discul — single intitulat „I Want You Back” a apărut la 12 octombrie 1969. Mapa discului era foarte simplă, colorată abiastru închis. Există totuși o surpriză. Sub titlul piesei nu apărea numele compozitorilor, ci o simplă mențiune: „The Corporation”. Vulpoiul Gordy știa cu precizie că un asemenea truc va mări interesul cumpărătorilor, evitînd în același timp masinațiile caselor de discuri rivale. Folosise procedee asemănătoare și pe vremuri, în Michigan, cînd sembase piese aparținînd trioului Holland — Dozier — Holland cu misterioasele inițiale: „H.D.H.”, pentru a descuraja eventualele racolări ale concurenței. Prin astfel de manevre Gordy încerca să steargă toate urmele adevăraților autori. Hollywood nu era însă Detroit... La Los Angeles, angajații lui Gordy erau fragili în fața diverselor tentații. În scurt timp, toată protipendada de pe Bel Air a aflat cine se afla în spatele titlaturii „The Corporation”. Racolat de alte case de discuri, Freddie Perren va scrie piese și pentru Gloria Gaynor și pentru Peaches and Herb.

„I Want You Back” a fost scînteia care a aprins fitilul bombei Jacksons. În numai trei luni, discul celor cinci băieți din Gary, Indiana, se vînduse în peste 3 milioane de exemplare. Fără a-l lăsa să respire, Gordy îi va pune să înregistreze un disc long-play. Patronul casei „Motown” avea o vorbă: „Cînd un disc Motown se vînde în peste un milion de exemplare, 70 la sută din cumpărători sînt albi”.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

„Muzica pop este iluzie, politica este minciună”

Se ştia că are cap de politician, se ştia că este excentric, dar cu toate acestea, intenţia lui de a deveni preşedintele Statelor Unite a stîrnit pretutindeni uimire. Revista „Musik Express-Sounds” l-a intervievat la Praga, unde potenţialul preşedinte american (de ce nu?) s-a întreţinut cu Václav Havel despre subiectul care-l preocupă cel mai mult în prezent: politica.

Rep.: Aici, la Praga, sârbătoresc împreună cu Václav Havel retragerea trupelor sovietice dar, ca ataşat comercial în Cehoslovacia, ai de răspuns şi la o serie de întrebări politice. Cum vede politicianul Zappa evoluţia evenimentelor în Europa de Est?

F.Z.: Mi se pare o istorie fantastică! Cetăţenii Europei de Est au transformat imposibilul în posibil, iar eu am fost mereu atras de „imposibil”. Nici acum nu înţeleg prea bine cum au reuşit. I-am tot întrebat pe oameni: „Cum aţi reuşit să-l alungaţi pe comunisti?” Cel mai bun răspuns pe care l-am primit: „Ştii, comunistii se retrăgeau de multe ori în week-end la vile lor de la ţară”. Probabil de aceea le-a fost cehilor mai uşor... (rîde) Am purtat discuţii foarte interesante cu Václav Havel — este agreabil, cult şi uman. Mi-as fi dorit şi pentru S.U.A. un preşedinte atât de agreabil... despre cultură şi umanism nici nu poate fi vorba.

Rep.: De regulă, în această zonă nu poate deveni preşedinte decât cine a servit partidul ani în sir. Consideri pozitiv faptul că un poet şi dramaturg a fost ales în această funcţie?

F.Z.: Prezentul Cehoslovaciei este incitant tocmai prin schimbările uluitoare care au loc. Dacă regimul Havel se va impune, va reuşi să influenţeze radical şi alte conducători — dar în caz de eşec, evenimentele pot lua o turnură tragică. De aceea îi doresc din toată inima izbîndă!

Rep.: Cum afirmă şi tu, conducerea ţării tale nu este cea mai „umană”. Ce speră pentru S.U.A.?

F.Z.: Aproape mi-am pierdut speranţa — din acest mo-

pre noul meu disc. Schimbarea radicală ar interveni numai în cazul în care ar ajunge preşedinte, ceea ce ar fi un miracol. După părerea mea, indivizii care au stat în ultimii ani la cîrma Americii nu sînt decît nişte ratăţi, farseuri şi trădători — exact în sensul pe care l-ar acorda Constituţia americană unui astfel de regim de guvernare. Intenţionez să particip ca independent iar programul meu politic prevede reducerea legislaţiei S.U.A. la origizile Constituţiei, de care s-a îndepărtat foarte mult. Şi aş aboli impozitele pe venit.

Rep.: Glumeşti?

F.Z.: Deloc. Imaginează-ţi o autostradă cu taxă de circulaţie: nu plăteşti decît cine trece cu maşina pe autostrada respectivă. Cu impozitele aş face la fel. În viziunea mea, oamenii nu ar trebui să plătească impozite decît la cumpărarea de bunuri — în schimb, veniturile ar fi nelimpabile. Ceea ce te scoate din minţi în prezent este faptul că, automat, statul îşi însuşeşte o parte din venitul tău. Sînt convins că noul sistem de impozitare ar avea în final un efect pozitiv asupra întregii economii. Am dezbătut conceptul cu doi experţi de la Washington şi am concluzionat că ar funcţiona perfect. În loc să se angreneze în războaie absurde, cei de la Casa Albă ar face mai bine să-şi bată capul cu astfel de perspective.

Rep.: Consideri deci, absurd şi războiul din Golf?

F.Z.: Războiul din Golf a fost recunoaşterea falimentului democraţiei. Trimiterea unei jumătăţi de milion de oameni în Irak pentru a arunca acolo totul în aer, nu cred ar avea ceva de-a face cu democraţia. În plus, îl consider falimentul

manipularea maselor, devenită obişnuită, cele mai afulsitate manevre sînt legitimate drept „democratice”.

Rep.: Ce calităţi consideri că ar trebui să aibă în primul rînd preşedintele Statelor Unite?

F.Z.: Criteriul valoric pe care omenirea ar trebui să-l permită înainte de toate este, după părerea mea, cinstea. Dacă ești cinstit față de tine însuși și față de ceilalți, în final contribuie la „sănătatea spirituală” a întregii omeniri. Cred că „sănătatea spirituală” este una dintre problemele grave care apasă lumea de astăzi. Oamenii cinștiți și nedegradati spiritual nu se luptă între ei. Războaiele sînt purtate numai de cei cu spiritele tulburate. Știu că astăzi este demodat să fii cinstit — este mult mai ușor să minți și astfel ajungi și mult mai departe: minciunosii fac ușor carieră. Dar ca efect final este un cui în sicriul omenirii. Ca președinte ai lupta deci, pentru corectitudine în politică, desigur realizezi perfect naivitatea ideologiei mele — numai pentru că a cerut Zappa, nu va declara nici un politician: „O.K., din acest moment voi spune doar adevărul”.

Rep.: Candidatul la președinție, Zappa, este și patriot?

F.Z.: Nu-mi este încă rusine să spun că sînt american. Dar peisajul politic în S.U.A. este jalnic, pentru că reprezentanții lui nu sînt decît figuranți. Politica nu mai este făcută de politicieni, ci de concurențele multinationale — lobby, cu avertori uriași — și de aici influența politică majoră. Pînă acum, regimurile americane nu au fost decît seriale T.V. de mină a treia, cu interpretii schimbați în permanentă. Din păcate nu s-a născut încă nici un actor talentat.

Rep.: Candidatul Zappa este de „stînga” sau de „dreapta”?

F.Z.: „Stînga” și „dreapta” sînt noțiuni absurde. Cîndva se credea că sindicatele sînt de „stînga”. Acum se știe că sindicatele sînt Mafia, care nu lucrează nici pentru C.I.A., nici pentru Biserica. Toți sînt corupți. Puterea trage sforile — politicienii și sindicatele nu sînt decît niște marionete amărîte. Singura deosebire este că publicul nu izbucnește în ris atunci cînd se trag sforile — în schimb, se declanșează rachete, izbucnesc războaie.

Rep.: Care este poziția ta față de biserică?

F.Z.: Nu cred într-un Dumnezeu care ne privește din jilțul său din ceruri. Mi-e greu să cred într-un Dumnezeu cu barbă lungă și albă, care știe tot ce zace în sufletul unui om și, pe deasupra, garantează celor „buni” că vor fi răsplătiți după moarte. Consider această religie la fel de înșelătoare și periculoasă ca și propaganda.

Rep.: Va fi Zappa un „președinte umanist” ca Václav Havel, sau va rămîne eternul cinic pe care-l cunoaștem?

F.Z.: Văd viața ca o absurditate unică, iar omenirea o unică, mare eroare. Dacă într-adevăr există Dumnezeu, atunci si-a bătut joc cînd a creat omul. Numai ceva sînt starea oamenilor să realizeze cum trebuie: să se omoare între ei. Își clădesc singuri tot felul de probleme grave, ucid cu plăcere, împrăstie nenorociri și cu siguranță se vor autoextermina într-un viitor apropiat. În cazul în care nu se găsesc cîteva „clădați” care să întreprindă ceva împotriva. Privită obiectiv, situația omenirii este aberantă. Eu nu vrea să-mi fac vreodată reproșuri că realizînd ce se întîmplă, nu m-am opus.

Rep.: Care ți se pare cea mai gravă greșală a actualei conduceri americane? Ce ambiție? Ce ambiție socio-politică nutrești în primul rînd, ca potențial președinte al Statelor Unite?

F.Z.: Întotdeauna am fost uimit de subaprecierea forței pe care o reprezintă tineretul. Astăzi, orice nouă conducere se zbate să-și rezolve problemele, apelînd la computere ultrainteligente și la specialiști de renume, uitînd de fiecare dată

FRANK ZAPPA se informează de la preşedintele Havel asupra greutăţilor vieţii de preşedinte

tinerii. Practic, conceptele politice se preocupă exclusiv de „adulți”. Se ignoră energia tinerilor, ca și faptul că un tineret frustat poate deveni un mare rău al societății. De obicei, politicienii sînt oameni în vîrstă, care au pierdut de mult contactul cu generația tînără. Noi, muzicienii pop, trebuie să rămînem tineri, chiar dacă sîntem veterani, pentru că publicul nostru cel mai important este tineretul. Muzica pop este cea mai directă democrație a lumii. Tinerii dau verdictul asupra muzicii noastre, cumpărînd discuri și bilete la concert. Chiar dacă manipularea și

este o atitudine a spiritului care nu l-ar strica nici unui politician. Cu toate acestea, viitoarea mea candidatură la președinția Statelor Unite nu este o farsă cinică. De ce n-ar deveni și un solist pop președinte al Americii? A ris cineva cînd actorul Ronald Reagan a ajuns în această funcție?

Rep.: Nu cumva candidatura și ambițiile tale politice sînt rezultatul unei insatisfacții în activitatea muzicală?

F.Z.: Întotdeauna am fost nemulțumit de activitatea muzicală. De fapt, cele două domenii sînt similare: muzica pop este iluzie, politica este

OPINIILE UNOR PERSONALITĂȚI CONTEMPORANE DESPRE CANDIDATURA LUI FRANK ZAPPA LA PREȘEDINȚIA STATELOR UNITE

„Nu știu dacă să rid sau să plîng. Politica este ceva prea serios, ca să glumesc pe această temă. Dacă Zappa are intenții serioase, s-o facă.” (JEESE JACKSON)

„Mai bine Zappa președinte, decît Bush muzician.” (WOLFGANG NIEDECKEN)

„În sfîrșit unul care-și asumă un act de curaj! Dacă Zappa va avea nevoie de mine, fi voi sta oricînd la dispoziție ca vice-președinte.” (ANDY SUMMERS)

„Dacă Zappa candidează, înseamnă că presimte ceva într-adevăr catastrofal pentru S.U.A. Ar fi primul și ultimul președinte cinstit pe care l-au avut vreodată americanii.” (PHILLIP BOA)

„Cit singe rece!” (MILES DAVIS)

„Sîntem incintați. Însăși ideea că Helmut Kohl îi va stringe cîndva mina merită încercarea.” (DIE TOTEN HOSEN)

FRANK ZAPPA în mijlocul familiei, pregătindu-se pentru un nou „job”

tiv voi „negocia”. M-am hotărît să-mi depun candidatura la președinție pentru 1992.

Rep.: Este o hotărîre fermă?

F.Z.: Da. Statele Unite se află astăzi în prăpastie, mulțumită unui cheflui ca Reagan și a unui ratat ca Bush. Eu m-am analizat bine: nu sînt avid de putere și renume, dar m-am gîndit că Zappa nu poate face mai mult rău decît băieții ăștia doi.

Rep.: Ce șanse reale își acorzi?

F.Z.: De curînd, televiziunea din Los Angeles a transmis pe „Channel 9” un sondaj de opinie telefonic. Întrebați dacă ar fi de acord cu candidatura mea, 86 la sută dintre telespectatori au răspuns afirmativ. Nu este un început prea rău.

Rep.: Probabil știi că o carieră politică, în cazul în care vei fi ales, îți va schimba complet viața.

F.Z.: Deja de-acum, în orice interviu pe care-l acord, deviez pînă la urmă spre politica chiar dacă interviul este des-

definitiv al lui George Bush, care s-a trezit să vorbească despre „o nouă orînduire mondială” — să nu fi știut că aceleasi cuvînte au fost rostite cîndva de un anume Adolf Hitler? Adevărul este că Bush preferă să facă afaceri cu monarhi corupți, ca cei din Kuweit, decît cu un guvern ales în mod democratic. Cît de farsă este Bush, se poate vedea clar în destinul Kurzilor: o dată ce nu au reprezentanți influenți la Casa Albă, nu li se mai acordă sprijin. Mare rusine pentru S.U.A.!

Rep.: Dar războiul din Golf a avut și are în rîndurile populației americane mult mai mulți susținători decît contestatarii...

F.Z.: Dă-mi voie să-ți spun ceva esențial despre democrație: își mai aduce cineva aminte cum a ajuns Hitler la putere? A fost ales! Înseamnă deci că ororile celui de-al treilea Reich au fost „democratice”? La fel trebuie înțeles și jocul de astăzi al Puterii: prin

mass-media au și ele un rol important, în cele din urmă tot box-office-ul stabilește succesul. Dacă nu le mai place o trupă, nu-i mai cumpără discurile, decît n-o mai „aleg”. Un regim care-i uită pe tineri risă că să fie dat de-o parte, pentru că oamenii tînei pot muta mîntii societății. Majoritatea politicienilor acționează ca și cum tineretul nici nu ar exista. Una dintre ambițiile mele este să schimb acest sistem.

Rep.: În ce măsură este comparabilă activitatea ta muzicală cu cea politică?

F.Z.: De multe ori cariera mea de solist pop a constatat în a dezbate problemele sociale. Piese mele, cit or fi fost ele de subiective, au reprezentat o oglindă a societății. În acest sens, politicianul Zappa nu se va deosebi prea mult de muzicianul Zappa, pentru că și în noua postură intenționez să critic tot ce-i rău în societate. Un lucru este cert nu mă voi adapta formelor politice uzuale, ci îmi voi păstra viziunea cinică. Consider că numai cinicii au dreptate: să nu fii nimic prea în serios, să ironizezi totul (inclusiv pe tine însuși)

minciună (de cele mai multe ori) — în muzica pop nimic nu este veritabil, la fel ca și în politică. Dar efectele au sferă de influență diferite.

Rep.: Care sînt principalii tăi contracandidați în competiția pentru funcția de președinte: democrații sau republicanii?

F.Z.: Nici unora, nici celorlalti nu le acord importanță. Pentru mine, democrații intruchipează motto-ul „Aș prefera să fiu republican”, iar republicanii simbolizează capitalismul brut, lăcomia și ignoranța. Grozave alternative în anii '80, americanii care (mai gîndeau chiar că nu aveau de ce rîde) în cei 10 ani ai administrației Reagan, rata mizeriei a crescut incredibil, 12 la sută dintre cei afectați au luptat în Vietnam, 30 la sută dintre veterani de război au ajuns în ospicii, iar restul, doborîți de depresii, vegetează la limita sărăciei.

Rep.: Care ar fi regula principală a președintelui Frank Zappa?

F.Z.: Nu te încrede în nimeni — consideră-i pe toți periculoși, pînă la proba contrarie.

Traducere și adaptare
MĂDĂLINA GILCA

MAMAIA '91 pentru a 5-a oară

De această dată publicăm impresiile citor-va dintre interpreți, compozitori, textieri despre... ei înșiși. Mai exact, i-am rugat să ne răspundă la o serie de întrebări: cine este cel mai bun compozitor, textier, orchestrator, interpret; care este cea mai bună piesă; dacă ar avea o comoară și ar trebui să o încredințeze unui membru al juriului, căruia i-ar încredința-o?

Andreea Andrei: „Cel mai bun compozitor este soțul meu. (Ionel Tudor, n.n.). Cel mai bun textier? Consider că, în afară de mine, un textier bun este Dan V. Dumitriu. Cel mai orchestrator? Sint din nou subiectiv. Bineînțeles tot soțul meu.”

Ionel Tudor: „Fiecare compozitor compune diferit. Un an poate să te reprezinte (de exemplu acest an pentru mine), iar următorul să fie mai slab. Textieri? Sint doi foarte buni: Dan V. Dumitriu și soția mea (Andreea Andrei, n.n.). Orchestratori... Anton Șuteu, George Natsis... și... subsemnatul. Dintre piesele prezente în Festival, piesa mea — „Te rog domnișoară, nu pleca” e de locul I. Nu sint subiectiv, dar... e șlagărul anului. Mă reprezintă și o consider cea mai bună compoziție a mea din anul acesta. Ar mai fi desigur și piesa care va fi prezentată în primă audiere — „Copiii noștri”.

Liana și Mihai Elekes: „Compozitori: Ionel Tudor, Viorica Gavrilă, Horia Moculescu, George Natsis. Sint multi buni. Cel mai bun textier este Dan V. Dumitriu — D.V.D., cum i se spune. Orchestratori: George Natsis și Doru Căpălescu. Pentru modul în care au interpretat piesele, cei mai buni soliști sint: Laura Stoica, Aurelian Temișan, Gabriel Cotabiță, Adrian Daminescu, Ion Aldea Teodorovici. Nu i-am numit într-o ordine ierarhică.”

Marina Voica: „Aveam compozitori unul și unul. În frunte însă, sint: Horia Moculescu, Marius Teicu (i-am numit chiar dacă el nu este prezent cu creații în acest festival), Ion Cristinoiu. Sigur, cel mai bun textier este Sasa Georgescu. Nu pentru că toată viața i-am cîntat piesele, ci fiindcă așa... cred eu. Orchestrator? Cred că cel mai bun este Ionel Tudor. Piesa cea mai bună a acestui festival? Vedeți, eu sint foarte subiectivă. Și apoi, este o competiție. Dacă m-am decis să particip cu o compoziție proprie, înseamnă că eu cred în această compoziție și deci, o consider cea mai bună.”

Aurelian Temișan: „Mi-e greu să numesc trei compozitori. Fiecare are ceva al său, ceva prin care se distinge de ceilalți. Nu pot să dau nume. La fel de greu îmi este să numesc și citiva orchestratori. Totuși... Adrian Enescu, Doru Căpălescu, George Natsis. Textier? Indiscutabil, Dan V. Dumitriu. Scrie pentru toate genurile. Da, e cel mai bun. Ca interpret, îl consider în fruntea clasamentului pe: Adrian Daminescu, Gabriel Cotabiță, Laura Stoica. La piese, se schimbă situația. Ordinea ar fi: „Te rog domnișoară nu pleca”, „Eminescu”, „România” și „O poveste din Vest”. În ceea ce privește piesele în primă audiere, las juriul să se pronunțe.”

Radu Dolgan: „Eu nu pot să mă pronunț în legătură cu compozitorii, textierii, orches-

tratorii, căci nu-i cunosc. Pot să mă refer doar la interpreți și mai precis la colegii mei de la secția interpretare. Acum, e adevărat că și aici e greu să faci un clasament. Toți au ceva anume, dar mi-au plăcut în mod deosebit: Carmen Trandafir, Daniela Györfi — la debutanți și Constantin Bruj — un cîntăreț bine pus pe picioare, Luminița Dumitrescu, Ovidiu Komornik, care e de-o finețe nemaipomenită la secțiunea „consacrați”. Membrul juriului căruia eu i-aș da comoara să mi-o păstreze este doamna Aurora Andronache. O consider cea mai mare prietenă a noastră. Alte cuvinte n-am.”

Oana Hanganu: „Cei mai buni soliști la „interpretare” sint Radu Dolgan, Constantin Bruj, Luminița Dumitrescu, iar la consacrați fără nici un comentariu — Gabriel Cotabiță. Mie îmi prezintă încredere toți membrii juriului. Dacă aș avea o comoară aș împărți-o la fiecare în mod egal. A, de fapt trebuie s-o dau cuiva. În acest caz, aș da-o pe rînd fiecăruia să o păstreze un număr egal de zile.”

Paula Mitranche: „Un așa să-l zicem clasament am făcut și anul trecut și n-a coincis cu... „finalul”. Anul acesta, cel puțin la secțiunea la care particip eu nu mai fac nici un pronostic. La debutanți, Alexandra Vărgatu mi se pare deosebită. Dacă aș avea o comoară aș ține-o pentru mine. Măcar acum să am și eu o comoară.”

Ovidiu Komornik: „Nu știu alții cum sint, dar eu despre mine am o părere bună, așa că mă situez printre primii trei. Nu pot însă să spun care vor fi ceilalți doi. Poate Radu Dolgan să fie unul, dar... doar poate. Nu știu. Comoara aș încredința-o din toată inima doamnei Aurora Andronache.”

Cristina Spătar: „Carmen Trandafir, Mihaela Marinache, Nicoleta Ganea. Comoara n-aș da-o nici unuia dintre membrii juriului, nici măcar pentru ca să mi-o păstreze.”

Nicoleta Ganea: „Nu știu ce fac alții, dar eu îmi doresc un premiu. Toți membrii juriului prezintă încredere. Dacă însă e vorba despre o comoară... nu le-aș da-o. De ce să le-o dau lor?”

Monica Anghel: Compozitori: George Natsis, Adrian Enescu, Anton Șuteu, Dan V. Dumitriu. Textier: clar și detașat Dan V. Dumitriu, iar orchestratori: George Natsis, Ionel Tudor, Adrian Enescu. În ceea ce privește piesele prezentate nu pot să mă pronunț. Pentru asta este un juriu. Ceea ce pot spune este că piesa pe care am interpretat-o eu e destul de grea. Nu sint convinsă că va intra în Gală. Comoara i-aș da-o lui Anton Șuteu.”

Daniel Györfi: „Cel mai bun compozitor este Adrian Enescu. În rest, nu pot să numesc nici textieri și nici orchestratori. Ca interpreți... Anul acesta la „interpretare” nu există o voce de excepție cum a fost Laura Stoica anul trecut. Poate că Victoria Balcu să se detașeze. Cît despre mine, atîta timp cît lucrez cu Adrian Enescu, cel mai bun compozitor al nostru, am pretenția să mă situez printre primii trei. Se poate însă, întimpla orice. Nimic nu mă mai miră. Comoara i-aș încredința-o doamnei Aurora Andronache pe care o admir și o respect.”

GIL DOBRICĂ n-a fost la Mamaia, dar am fost noi la „Internațional”, unde tocmai era în vizită

Fetele s-au imprietenit. Oare vor rămîne așa, cînd vor deveni celebre. PAULA MITRAN și ALEXANDRA VĂRGATU

Ne propusesem un serial cu 7 episoade despre acest festival. Primind o serie de scrisori prin care ni se sugerează să ne oprim, o vom face acum, după 5 ediții. Din felul în care sint organizate în continuare alte manifestări ale muzicii ușoare („O melodie dintr-o sută”) tindem să tragem concluzia că cei vizati de astfel de materiale nu le citesc sau nu țin cont de ele. Oricum, echipa noastră, prezentă pentru prima oară la acest festival, a cules suficien-

zitorii știu ce competiții li asteaptă, vor avea timpul necesar înscrierii. Sperăm, totodată, „selecționerii” partiturilor, pentru faza finală, să nu mai fie colegi, prieteni, rude, vecinii celor înscriși. La secțiunea nou înființată, cea a succesorilor a anului, ar trebui să se țină cont și de clasamentele diverselor publicații de specialitate. Rămînem în continuare atenți la modul în care premianții de la Mamaia confirmă sau nu alegerea juriului. Absența unui premiu de popularitate (singurul existent la „O melodie dintr-o sută”) a modificat structural ierarhia la concursul de interpretare.

Urmărind articolele legate de festival, ne-am reconfirmat im-

nu se prea știe, ea existînd totuși de ani de zile. Reținem doar Premiul Carului pentru cel mai bun solist tînr, atribuit lui Radu Dolgan și premiul oferit de Elena Cirstea (10 000 lei) solistei Carmen Trandafir. Colegul de la „Tineretul liber” se arăta supărat din cauza unor lipsuri organizatorice. „Nu a existat nici o masă de scris, nici telefon pentru transmisiile, iar juriul presei n-a avut nici un rost atîta timp cît n-a oferit un premiu al criticii”. (Pentru a oferi un premiu al criticii, trebuie să deții această titlatură, iar pentru ca să deții această titlatură ar fi trebuit să absołvi o anume facultate). Așa că e mai sănătos să ne rezu-

bune: Mihai Constantinescu, Adrian Daminescu. În acest context, Academia de rock Compact a dat în peisaj, ca vizita unui sef de stat la un azil de bătrîni distrofici și orfani de mîci”. Pe autor i-a mai deranjat și excesul de ore acordate pe post acestui festival. Oare ce va spune cînd se va termina Festivalul „George Enescu”?

În „Libertatea” (supliment) nr. 17 și 18, spații mari acordate festivalului la care cotidia-nul a deplasat o echipă completă, Octavian Ursulescu subliniază cu justificată iritare prezența sa pe afiș, alături de actorul Șerban Ionescu în calitate de prezentatori, deși după cum s-a văzut, microfoanele prezentării au încăput pe alte mîini. A

tivalului”. În nr. 18 al suplimentului de cultură și divertisment al ziarului „Libertatea”, aflăm despre supărarea lui Ion Aldea Teodorovici privind premiul care i s-a atribuit. Se pare că a fost singurul premiu fără acoperire materială! Confirmînd necesitatea unui premiu de popularitate și Octavian Ursulescu remarcă: „Publicul aplaudă, juriul nu ține seama” și se referă la melodiile „Sunet dulce” al Marinei Voica și „România” a lui Adrian Daminescu.

DANIELA GYÖRFI și reportajul nostru

te informații și imagini pentru a realiza o analiză comparativă, de profunzime, după ediția 1992.

Atribuirea trofeului unui „personaj colectiv” considerăm că reprezintă o scăpare a organizatorilor indecisi asupra propriului regulament. Cu toate meritele din ultimul deceniu al celor de la Carul 5 n-ar fi trebuit să ajungă pe lista propunerilor, alături de soliști, compozitori și textieri. Faptul că festivalul a reprezentat o tentativă oarecum disperată de a salva o tradiție, ne face să nu fim atît de vehemenți pe cît ar merita. Acum, cînd compo-

presia că nu prea avem mulți comentatori avizați în acest domeniu.

În „Tineretul liber” palmare-sul festivalului a apărut după 13 zile, deși ziarul a avut un reprezentant la festival. Mihai Bogatu a cules informații din „spatele scenei”. „Pentru Trofeul „Mamaia '91” votul juriului presei a dat următoarea ierarhie: 1. Gabriel Cotabiță — 8 puncte, 2. Adrian Daminescu — 7 puncte, 3. Mirabela Dauer — 6 puncte”. A propos de juriul presei, acesta a fost o găselniță de moment a organizatorilor pentru a implica jurnaliștii în jurizare, sperînd să scape astfel de cronici prea acide. În același articol, găsim premiile oferite de Carul 5, o frumoasă tradiție despre care

măm la un eventual premiu al presei. „Felicitări fetelor și, în primul rînd, micuței Carmen Trandafir, o voce de aur!” (autorul se referă probabil la cei 45 000 de lei cîștigați de „micuța”). „Ce folos că au apărut pe scenă două orchestre valoroase, dacă acestea au fost nevoite să mimeze? Puțin respect pentru public, n-ar strica”. (Oare cine a obligat cele două orchestre să stea pe scenă?).

Vehement cum îl știm, George Stanca își intitulează articolul din „Expres” magazin: „Puciul de la Mamaia”. „Ca nivel, festivalul a fost mediocru, excepție făcînd Doina și Ion Aldea Teodorovici din Basarabia, care au fost uriași atît la interpretare cît și la compoziție. Dintre recitaluri, multe

existat totuși o compensație, luni, 2 septembrie, cînd Octavian Ursulescu a prezentat spectacolul din portul Tomis (netelevizat). „Cîndva, în fața Teatrului de Vară din Mamaia era un stand de discuri, case-te, carte muzicală, publicații de gen (ce bine le-ar fi stat acolo revistelor: „Melos”, „Actualitatea muzicală”, „Minison”, „Play-back”, „P.R. & S.”). Acum acesta a dispărut, discurile festivalului n-au mai existat, în fața teatrului era o bez-nă de-ți băgai degetele în ochi și aveai toate șansele să ai un contact dur cu schelele meta-lice pe care fluturau panourile cu cîteva afișe răzlețe dintre care unele nici nu erau ale fes-

MIHAELA MARINACHE cu un sezon plin pe litoral, are timp să revină în '92

Avînd în vedere că la conferința de presă, organizată cu o zi înainte de deschiderea festivalului, unii organizatori și compozitori (membri ai juriului sau nu) au făcut remarci destul de virulente la adresa presei, mergînd pînă la a da „indicații” despre ce și cum ar trebui să se scrie, vor recunoaște, desigur, că în bună parte, presa a fost cumințe și a „reflectat” constructiv evenimentul. Și asta numai pentru că, realmente, ne dorim un adevărat festival național de muzică ușoară.

GALBIOARA

Un star curat

MICHAEL BOLTON

Intr-o lume muzicală frecvent populată de personaje minore lipsite de talent, dar pline de o nemăsurată încredere în sine, e destul de rar să întâlnești un muzician demn de acest nume cu care să poți conversa cu plăcere.

Michael Bolton (adevăratul său nume este Bolotin) aparține acestei categorii compuse din personalități autentice care nu și-au creat sisteme anticipative de a se impune multumii. Debutul său a avut loc în 1975 cu discul ce-l poartă numele adevărat după care urmează la un an distanță „Every Day Of My Life”. Pe atunci locuia la Tulsa, „La început totul mi se părea cumpărat de difiil — admițe artistul — și probabil că acele prime două discuri au fost cumpărate doar de prietenii mei, pentru a-mi face plăcere”.

Către sfârșitul anilor '70, dindu-și seama că nu era „potrivită” maniera lui de a cânta, Michael a hotărât să intre în formația „Black Jack”. „Am venit la acei grup împreună cu Bruce Kulick, actualul chitarist de la Kiss. Am înregistrat „Nr. 1” în 1979 la Polydor, iar în 1980 „Worlds Apart”, dar nu era încă ceea ce-mi doream. Eram prieten cu toți componenții grupului, aveam raporturi de perfectă armonie, dar când mă întorceam acasă și mă uitam în oglindă îmi spuneam că, totuși, ceea ce-mi era alta”.

Și astfel, Michael și-a adoptat un nume artistic, a semnat un contract cu casa de discuri Columbia și s-a decis să urmeze acele linii melodice al căror specific se regăsește în blues, soul și rhythm and blues, adăugându-le un pic de hard rock deprins de la maestrul său artistic Neil Kinnon. A scos un disc în 1983 și în același timp s-a pus la dispoziția altor interpreți — Cher, Jennifer, Bush, Starship, Joe Cocker, Bonnie Tyler — cărora le-a scris cîtece de mare succes.

„Scrierea melodiilor pentru acele mari talente m-a ajutat mult, ba chiar foarte mult. Lumea noastră e în realitate nu prea departe de cea a filmului și mereu suferă de aceleași nevroze și aceleași anxietăți. Nu e ușor să trăiești în acest univers. Pînă să te bage în seamă

casele de discuri trece o viață și nimănui nu-i vine în minte să te ajute dacă nu ai măcar un strop de credibilitate. Astfel, văzînd casele de discuri, dar în primul rînd cea cu care aveam contract, că unele melodii ce intraseră pe primele locuri în topurile americane purtau semnătura mea, responsabil de programe au început să-mi telefoneze întrebîndu-mă dacă nu mi-ar place să scot un album propriu, cu costurile suportate integral de companie, cu mare tam-tam publicitar, cu acțiuni promoționale la radio și așa mai departe. Rezultatul e lesne de bănuț și așa am scos în 1985 „Everybody's Crazy”.

Din acest moment, cariera lui Michael Bolton este toată o ascensiune. Versiunea pe care a conceput-o pentru melodia „Sittin' On The Dock Of The Bay” poartă titlul „Ottis Reading Bianco”.

„Am rămas surprins cînd însăși văduva lui Redding, Zella, mi-a telefonat felicitîndu-mă pentru cum am cîntat acea melodie și spunîndu-mi că, dacă ar fi ascultat-o și soțul ei, m-ar fi aplaudat pentru interpretare”.

Deși a obținut în continuare succese importante, cum a fost discul „The Hunger” din 1987, Michael n-a întrerupt colaborarea cu alți cîntăreți și chiar în același an a semnat discul înregistrat de Cher „Heart Of Stone”. Astfel ajunge în 1989, cînd realizarea albumului „Soul Provider” îl aduce compozitorului și interpretului Michael Bolton primul său „Grammy Award” pentru cel mai bun interpret pop. De pe acei disc, cinci melodii au fost apoi înregistrate pe single: „How Am I Supposed To Live Without You”, „Soul Provider”, „How Can Be Lovers”, „When I'm Back On My Feet Again” și „Georgia On My Mind”.

Aceasta e istoria lui Michael Bolton de pînă acum. O istorie plină de așteptări și succese, devenite din ce în ce mai mari pe măsura trecerii anilor. El este acum un „megastar” ce a vîndut 6,5 milioane de discuri cu „Soul Provider” și a cărui popularitate în America e comparată cu cea de care se bucură Madonna. Desigur acest lucru nu e valabil încă pentru Europa, cu excepția Scandinaviei

și a întregii regiuni nordice, unde Michael e foarte cunoscut. El însă este conștient de asta: „Anumite fenomene americane sînt imediat digerate în Europa, altele însă trebuie să aștepte mai mult pînă sînt asimilate. Nu sînt disperat că fac parte din această ultimă categorie, iar multe semne de afecțiune venite de pe bătrînul continent mă fac să cred într-o reușită. Acest ultim disc pe care l-am prezentat la Stockholm, „Time Love And Tenderness” reia scheme clasice în care am inserat concepte ce l-ar putea face cosmopolit”.

Discul este realmente foarte interesant, îngrijit lucrat, cu o muzică simțită și bine dozată, beneficiînd în plus de „oaspeți” cu nume artistice de mare calibrul. După duetul cu Patti La Belle și intervențiile pregnante ale saxofonistului Kenny G., surprinde prezența neașteptată a miticului Bob Dylan. „Michael are un fel aparte de a se apropia de muzică și cînd face ceva reușite în maniera cea mai simplă și mai plăcută cu putință”. Așa a justificat Bob Dylan participarea sa alături de un muzician aflat la ani-lumină distanță de perspectiva sa folk. Dar să-l auzim și pe Bolton: „Într-o zi, secretara mi-a lăsat pe birou un bilet în care spunea că a telefonat asistenta lui Dylan. El ar fi vrut să scrie un cîntec cu mine și m-a invitat la el acasă. Mi-e greu să descriu starea de spirit la aflarea acestei vesti. Ce vrea Dylan să scrie cu mine? Nu, nu este posibil. M-am gîndit că este o glumă și i-am telefonat secretarei mele, care m-a asigurat că totul este foarte serios. Am sunat-o și pe asistenta lui Dylan, care mi-a confirmat întrevăderea și m-a rugat să fiu punctual. A doua zi m-am dus la el. Mă aștepta în picioare, în fața ferestrei largi prin care se puteau admira cîlinetele din Los Angeles. „Începem imediat?” m-a întrebat pe un ton foarte convingător. Mi-am scos chitara și am schitat o piesă pe care o consideram potrivită pentru el. Mi-a spus că-i place dar că ar vrea unele modificări. Eu nu prea am fost de acord și i-am explicat imediat că pentru sonoritatea la care vreau să ajung, textul inițial trebuie schimbat în unele

locuri. El se gîndi un pic, apoi m-a rugat să mai cînt o dată melodia. Scot primele note, cîntînd melodia, ridic capul și observ că a dispărut. Trec cinci minute, zece, apoi un sfert de oră. Îngrijorat, o întreb pe asistenta lui, care nu ne părăsise nici o clipă, dacă nu cumva l-am pierdut pe Bob. Ea s-a apropiat și mi-a șoptit la ureche: „Nu-ți face griji, se întoarce imediat. Tu continuă să cînti”. Neîncercînd, am continuat acordurile melodiei (care pe disc se cheamă „Steel Bars”), cînd îl văd spărînd cu două foi pline de texte. În acel timp cînd eu cîntam fără convingere, crezînd că nu sînt ascultat, el se lupta în altă cameră cu inspirația, gîndurile sale urmîrîndu-mi în permanentă notă. Nu e frumos?”.

Ascultînd muzica lui Michael Bolton, atît de curată și exactă, atît de îngrijit elaborată,

ești tentat să crezi că e vorba de un succes pregătit din timp, cu multă migală. Ceea ce, după cum afirmă el, este absolut fals. „Nu cred în succese preconfectionate. Inuși faptul că înainte cu mulți ani crezusem că am scris cîtece minunate, dar care nu s-au clasificat nici în primele patruzeci din top, o demonstrează limpede. Cînd compui sau scrii, nu te gîndești la asta. Acum pînă alături două note, mai tîrziu adaug alte patru, care vor lega sufletele multor persoane. Orice disc nou e un examen. Nu ești sigur dinainte de succes, chiar dacă personal îți place cum a ieșit. Ultima dată am fost iarăși norocos, iar fanii m-au sprijinit întotdeauna. Dar numai Dumnezeu știe cît de greu este”.

Traducere și adaptare de GHEORGHE CALIN

Led Zeppelin. E greu de estimat cum ar fi fost muzica rock de azi fără existența a acestui grup. Uriașul „dirijabil de plumb” s-a dezumflat într-o zi neagră de septembrie. Au trecut 11 ani de atunci. Moartea accidentală a lui John Bonham trăgea cortina peste 12 ani de epopee rock. Nimeni nu îl va mai vedea vreodată pe marele „Bonzo”, demolîndu-și tobele, dar ritmurile lui mai mîscă și azi inimile noastre. The song remains the same.

Led Zeppelin a fost la originea unuia din curentele radicale ale culturii rock: hard-rock-ul. Influența acestui grup asupra zecilor de trupe ce l-au urmat a fost majoră. John Bonham, marele generator de tempo-uri, s-a stîns, dar febra tobelor sale nu se va stînge prea curînd. Toți cei care l-au cunoscut afirmă că în spatele fizicului său impunător se ascundea o inimă de aur. Toți cei care au avut șansa să lucreze cu el — muzicienii, oamenii din echipa tehnică, inginerii de sunet — sînt de părere că desi nu a fost un mare tehnician al percuției, „Bonzo” posedea un stil unic, o inspirație novatoare și un sunet „enorm”. Toți marii bateriști îl citează drept un „monstru” al rock-ului mondial.

John Bonham s-a născut la 31 mai 1948, într-o familie modestă din Worcestershire, Anglia. Părinții săi i-au descoperit de timpuriu o înclinație pentru ritm și l-au oferit o baterie cînd a împlinit vîrsta de 12 ani. Cu cîțiva amici, John pune bazele unui grup local, Terry Webb & The Spiders. La 16 ani îl înfrînește pe Dave Pegg, viitorul basist al grupului Fairport Convention, în cadrul unei trupe ce se numea A Way Of Life. În 1966, John colaborează pentru prima oară cu Robert Plant, care colinda cluburile orașului cu formația Crawling Kind Snakes. Doi ani mai

tîrziu, îl regăsim pe amîndoi în sinul grupului Band Of Joy. La începutul lui '68, situația lui „Bonzo” nu era prea roză. La aproape douăzeci de ani, era deja cap de familie (venise pe lume Jason) și avea destule greutăți. E hotărît însă să se perfecționeze, să devină un profesionist al bateriei, deși i se oferise o slujbă sigură pe un șantier.

În iulie 1968, Jimmy Page dizolvă grupul Yardbirds, deși acesta se afla la apogeul carierei

pe care nu l-ar fi intimidat nici un zid de amplificatoare Marshall. „Bonzo” credea că visează atunci cînd Page i-a oferit postul de baterist în cadrul formației New Yardbirds. La sugestia lui Keith Moon, bateristul grupului Who, trupa își schimbă numele în Led Zeppelin. Din punct de vedere muzical, Zeppelin va inaugura un nou gen, hard-rock-ul, cultivînd totodată și blues-ul sau folk-ul britanic. Grupul va marca decisiv epoca sa și spec-

nomenală în lumea rock-ului. Studio-ul Olympic, unde au fost efectuate primele înregistrări, nu era dotat la nivelul de azi, dar Eddie Kramer, inginer de sunet la primele două albume „Led Zeppelin” (ca și la Beatles, Rolling Stones sau legendarul „Electric Ladyland” a lui Hendrix), a știut să capteze prospețimea stilului „Bonham”. Teoria e simplă: o bună reverberație a loviturilor și cîteva microfoane „deștept” amplasate, nu la mare distanță

pelin) din 1968. Cînd m-am întors în S.U.A., am comandat la „Ludwig” o replică a bateriei mele, un model special cu două tobe mari”. Bonham a renunțat la una din cele două tobe mari. În cursul anilor, materialul de fabricație va evolua, lemnul cedînd treptat locul materialului plastic sau oțelului cromat, dar sunetul Bonham rămîne același.

Admirator al lui Ginger Baker, impresionat de Carmine Appice, din care s-a inspirat mult, John Bonham era și un fan al muzicii soul. Discografia artiștilor Motown nu avea nici un secret pentru el. Iată ceva ce poate explica stilul său sincopeat de a lovi toba mare. Numele său e în galeria marilor artiști ai rock-ului și grație faptului că a fost unul din inițiatorii curentului „Power drummers”. „Bonham era un geniu”, spunea cu respect Tommy Aldridge, acum la Whitesnake. „A reușit să fie original, rămîind accesibil publicului și majorității bateriștilor. Piesa „Rock'n roll” exemplifică perfect stilul său deosebit”. Iată ce declară azi fiul lui „Bonzo”, Jason Bonham: „Tatăl meu m-a învățat tot ce știu, începînd de pe la 4 ani. De atunci ascultam discuri împreună. Sfaturile sale, îndeosebi în privința break-urilor și a aranjamentului turnurilor, au fost neprețuite. Niciodată însă nu m-a forțat într-o anumită direcție. Îmi place enorm să perturb schema binară obișnuită, marcînd accentele și acest lucru correspunde perfect stilului „Bonham”. Tatăl meu și-a dorit mult să devin baterist, dar eu n-am știut-o decît foarte tîrziu.

Pe 25 septembrie 1980 John Bonzo Bonham a început să urce scara către ral. Ritmul bateriei sale și muzica „Led Zeppelin” sînt încă aici lîngă noi.

Traducere și adaptare COSTIN MANOLIU NELU CONSTANTINESCU

În memoria lui

JOHN BONHAM

rei sale. Impresionat de succesul unor Cream sau Jimi Hendrix Experience, chitaristul încearcă să pună bazele unui nou grup, împreună cu amicului său, basistul John Paul Jones. Cei doi își făcuseră ucenicia în studiourile londoneze, cunoscînd foarte bine problemele meseriei. Ascultînd sfatul lui Alexis Korner, părintele blues-ului britanic, Jimmy Page urmărește micul grup din Birmingham — Band Of Joy, unde descoperă un vocal ce avea „blues-ul în sine” și un bate-

trul său va dăinui mult timp în peisajul muzicii rock.

„John Bonham are o castanetă în locul pedalei de toba mare”. Așa se spune că ar fi reacționat Jimi Hendrix ascultînd Led Zeppelin. Intr-adevăr, piciorul lui Bonham spunea ceva. Chiar de la primul album („Good Times, Bad Times”, „Communication Breakdown”, „I Can't Quit You Babe”), Bonham aduce ceva nou. John umple spațiul cu sunetul său inimitabil, cu tempoul său imperturbabil. A fost o apariție fe-

cum s-ar putea crede. Secretul „sunetului Bonham”, dacă există vreunul, constă în maniera de acordare a bateriei și în distincția loviturilor. Reglajul era identic atît în studio cît și în concert. Bonzo detesta surdinele. Tobele lui au rămas aceleași de la debutul cu Zeppelin: tobe „Ludwig” proporționale cu statura sa. Carmine Appice își amintește: „John a fost entuziasmat de tobele mele Ludwig în cursul turneului nostru comun (Vanilla Fudge / Led Zep-

10 melodii pentru VINERI-NOAPTEA ÎN DIRECT (11 octombrie 1991)

1. Baila Me - GIPSY KINGS
2. More Than Words - EXTREME
3. The Big Love - ROXETTE
4. Bright Eyes - ART GARFUNKEL
5. Call It What You Want - NEW KIDS ON THE BLOCK
6. Romantic World - DANA DAWSON
7. Just Another Dream - CATHY DENIS
8. I Still Haven't Found What I'm Looking For - U2
9. Dancing Queen - ABBA
10. Nutbush City Limits - TINA TURNER

PHOENIX

Pe scurt de la Timișoara

Phoenix din nou la ei acasă la Timișoara. Stadionul CFR găzduiește în jur de opt mii de fani ti-

și ani au apărut alături de Phoenix astăzi au defilat prin fața noastră trezind amintiri de neuitat. Piese vechi, piese noi, publicul le aplaudă cu frenetism. Efectele laser ca și efectele de lumini te duc cu gândul la concertele marilor trupe pe care le vedeam pe video. Sună impecabil cel 40.000 de Watti ai instalației de sunet, inundând stadionul. Doi pereți de boxe deoparte și alta a scenei, cu dimensiunile de 12 pe 19 metri fiecare, format din boxe, asigură o audiență perfectă. Publicul cîntă împreună cu trupa și totul este de nedescris. Este pentru prima dată cînd asist la un asemenea spectacol reușit în totalitate. Un deltaplan cu motor survolează Timișoara avînd agățată și

Mircea Baniciu în relații bune cu poliția din Timișoara

neri și mai puțin tineri. Atmosferă incandescentă. Se așteaptă începerea spectacolului. Deschiderea o face Mircea Florian. Muzica lui, deosebită, prinde la

Dubași din nou la datorie după 14 ani

fluturînd o mare pînză pe care este scris numele formației. Porțile stadionului se deschid și publicul inundă zona din fața scenei, dorind să fie mai aproape de cei ce au lipsit 14 ani de acasă. Spectacolul durează două ore și patruzeci și cinci minute. Phoenix-și sint chemați de trei ori la bis. Baniciu are 39 de grade temperatură, dar cîntă, cîntă bine, și publicul realizează efortul făcut de Mircea. Cei cinci se retrag la cabine, lumea pleacă mulțumită că a participat la un mare spectacol, al unei mari formații. Totul reîntră în normal. La hotelul „Timișoara”, unde sint cazați, un grup numeros de admiratori se înghesuie să-și procure mult doritul autograf. Multumim Phoenix pentru tot ce ați făcut!

CRISTINA VLAS
Foto: DAN ATANASOIA

OVIDIU LIPAN

publicul timișorean. Dar apar ei Phoenix-și și publicul se dezlănțuie. Se scandează Phoenix - Phoenix. Dubași care acum 14

MIHAI POCORSCHI & FORMULA 5

Componentă: Sorin Voinea - claviaturi; Marius Vintilă - tobe; Sorin Sfirlea - chitară; Radu Cartianu - bass; Claudia Dumitriu - backing vocals; Gabriela Moraru - backing vocals.

Grupul se află în cantonament la Casa de Cultură a Sindicatelor Constanța pentru scrierea și punerea în scenă a unei opere rock pe tema basmului „Tinerete fără bătrînețe și viață fără de moarte”.

Trupa beneficiază de suportul material al Uniunii județene a Sindicatelor Libere din Constanța (președinte Marian Motoc), și este în căutare de sponsori, deoarece montarea

spectacolului va necesita o dotare tehnică deosebită (instalații de sunet și lumină de mari dimensiuni).

Libretul-scenariu este semnat de Mircea Pinzaru, Eugen Doinaru și Mihai Pocorschi. Proiectul cuprinde și editarea unui dublu album cu materialul muzical al spectacolului. În acest moment grupul se află în tratative cu firma „Migas Real-Compact” pentru editarea primului album al grupului: „Made in Romania”.

Eventualii sponsori se pot adresa la telefonul 916/22191.

Foto: VLADIMIR BRISERIU

TOPURI DE TOT FELUL

TOPURI PRIMATE
DE LA CITITORI

GRIG
(loc. Tg. Ocna)

TOP de gheață (Ice)

1. Ice Ice Baby - Vanilla Ice,
2. Lady Of Ice - Fancy,
3. Break The Ice - Chris Norman,
4. Tears Of Ice - Bolland & Bolland,
5. Ice Cold Love - Madigan.

TOP de atingeri (Touch)

1. You Can't Touch This - MC Hammer
2. Invisible Touch - Genesis
3. Touch My Heart - Danuța
4. Touch Me - Samantha Fox
5. Touch By Touch - Joy.

MARIUS AMARITEI
(loc. Comarna)

TOP 10 nostalgic

1. Still Loving You - Scorpions
2. Stairway To Heaven - Led Zeppelin
3. Child In Time - Deep Purple
4. Hotel California - Eagles
5. Imagine - John Lennon
6. One More Night - Phil Collins
7. (No More) Lonely Night - Paul McCartney
8. In The Army Now - Status Quo
9. Another Brick In The Wall - Pink Floyd
10. Love Hurts - Nazareth

MIRCEA MATEI
(Slobozia)

TOP de... nimic (Nothing)

1. Nothing - Depêche Mode
2. I Owe You Nothing - Bros
3. Nothing Compares 2 U - Sinéad O'Connor
4. Nothing Gonna Change My Love For You - Glenn Medeiros
5. Nothing Gonna Stop Us Now - Starship
6. Nothing Else Needs Love Too - Samantha Fox
7. Nothing But a Good Time - Poison
8. Nothing Can Divide Us - Jason Donovan
9. Nothing Has Been Proved - Dusty Springfield
10. All Or Nothing - Milli Vanilli

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
TOP 5 POP - R				
1				
2				
3				
4				
5				
TOP 5 ROCK - R				
1				
2				
3				
4				
5				
TOP 10 POP - S				
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
TOP 10 ROCK - S				
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

THE UNITED STATES OF AMERICA

ONE

TOP

Nume _____

Localitate _____

Nr. _____

30

ONE